

Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

Anul II.

No. 2.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CUPRINSUL :

In Țara mea	— — — — —	Mihail Robu
Scrisoarea dela Ierusalim	— — — — —	Al. Lascarov-Moldovanu
Femeia în lumina creștinism.	— — — — —	Dr. Ioan Georgescu
Un Om uitat	— — — — —	P. Teofil A. Bălibanu
Din jurnalul unui câine	— — — — —	M. Theodorian-Carada
Copilul meu	— — — — —	Otilia Anca
Șaptezeci ani	— — — — —	Flori de crin
Post trupesc și sufletesc	— — — — —	Dr. Simeon Chișiu
Cercurile culturale	— — — — —	Filotea Dumbrava
Fiica Sultanului	— — — — —	Dr. Dominic Neculăeș
Viața, roman	— — — — —	Sabin G. Truția
Scrisori: Preaiubite Părinte	— — — — —	Red. și Adm. Revistei
Cronică.		
Bibliografie.		
Posta Redacției și Administrației.		

REDACTIA ȘI ADMINISRAȚIA: ȘIMLEL-SILVANIEI

Scopul revistei :

Să apere tineretul feminin — și femeia în general — **de imoralitatea ucigașă.**

Să dea **nutremânt sufletesc curat**, trecut prin prisma purificatoare a moralei creștine.

Să sâdească în inimile tinere „**adevărate flori de crin**” și să le păzească intactă nevinovăția și curățenia lor sfântă.

Să readucă la Isus societatea prin **presa și acțiunea creștină.**

Să **apere morală lui Hristos** — singura morală adevărată — și să lupte împotriva celor ce o vor ataca.

Să vestească pretutindeni deviza Țării noastre : „**Nihil sine Deo**”.

„**Flori de crin**” se va sili ca întotdeauna să dea sfaturi creștinești pentru mame, ca ele să poată da o **bună educație** fiilor lor; îndrumări pentru soții, ca să fie „**îngerul păzitor**” al familiilor lor; iar pentru fete va fi o **călăuză dreaptă și sigură**, mai ales atunci, când fără experiență, se vor avânta în mijlocul lumii plină de pericol.

COLABORATORII :

Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Aurel Aldea, Cornel Andrea, Antoniu Bălibanu, Ion Berinde, Dr. Irina Berinde, George Bota, Emil Bran, Dr. Nicolae Brinzeu, Vera Calangiu, M. Theodorian-Carada, Ion C. Cătuneanu, P. Vasile Chindriș, Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Prof. Nicolae Comșa, Augustin Cosma, Victoria Diamandi, Petru Dulfu, P. Victor Dunca, Filotea Dumbrava, Dr. Gelu Egry, Nicolae Fântânariu, Șerban Filon, Dr. Nicolae Flueraș, Prof. Iosif Frollo, Mia Frollo, Gala Galaction, P. Ion Gârleanu, Volunția Dr. Gheție, Dr. Ioan Georgescu, Ovidiu Hulea, Alexandru Ionel, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil Lobonțiu, Dr. Titus Malai, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Neculăeș, Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, Ioan Oșian, George Perneșiu, Elena Pop Hossu Longin, Dr. Ionel Pop, Dr. Romul Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popa, Septimiu Popa, Olivia A. Poruțiu, Pr. Căp. Dr. Teodor Potcaș, Dr. Emil Precup, Livia Rebreanu-Hulea, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadâșiu, Valeriu Gr. Sima, Ioan Tătăran, P. Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Truția, Ilie Vetîșan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.

Redactor :

P. Teofil A. Bălibanu.

Secretar de redacție :

Iuliu Boțan.

Administrator :

Cornelia Petrișin.

ABONAMENTUL / Pentru studențime 100 lei anual

„ particulari 120 „ „

„ instituții și societăți 200 „ „

Abonament de încurajare . 300 „ „

**Primește un abonament gratuit pe un an
ori cine va câștiga cinci noi abonamente,**

iar celui ce va câștiga două abonamente noi, i-se reduce abonamentul propriu la jumătate. Abonamentul gratuit și reducerea la $\frac{1}{2}$ se câștigă numai după ce se trimite suma totală la Administrația revistei.

În chestiuni de administrație (abonamente, etc.) vă rugăm să scrieți pe adresa *Doamnei Cornelia Petrișin, Șimleul-Silvaniei.*

În chestiuni de redacție să vă adresați *Păr. Teofil A. Bălibanu*

FLORI DE CRIN, revistă feminină, **Șimleul-Silvaniei.**

Apare lunar, cu excepția lunilor Iulie și August.

Pentru cei ce scriu la Revistă.

Suntem f. bucuroși să scrie — în *Flori de crin* — și începătorii. Din partea noastră vor fi tratați numai cu bunăvoință și încurajare. Bineînțeles, în afară de cei prea pretensivi.

Pentru lămurirea definitivă a unor chestiuni importante dăm și câteva precizări :

Preferăm articolele scurte, cu fraze scurte, scrise citeț, fără cuvinte și rânduri înghesuite (nici în cazul că se bat la mașină) și numai pe o parte a hârtiei. Articolele pot fi semnate și cu „pseudo-nim” dar în acest caz, Redacției, trebuie să-i-se comunice numele adevărat.

Articolele pot fi literare, ori din domeniul științei, filozofiei, artei, etc. dar să fie trecute „prin prisma purificatoare a moralei creștine”. De aceea nimeni nu se va supăra pentru eventualele retușări.

Poezii publicăm mai puțin bucuroși, în afară de cele bine-reușite.

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază ci se distrug.

Scrisorile numai așa le putem ridica dacă sunt suficient timbrate.

FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL:
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS

In Tara mea.

*In Tara unde munții sunt comori de bogăție
Și unde grâul crește 'nalt, cât omul, pe câmpie;
In Tara unde ca 'n Eden sunt pomi cu fructe de-aur,
Unde părăul șoptitor e-un nesecat tezaur;
In Tara-atâtor bogății e multă sărăcie...*

*In Tara unde-i un popor muncind în grea sudoare,
Rezimat pe coarnele de plug, bătut de vânt și soare;
Unde se lucră încordat la sonde și la mine,
Pierind atâtea sănătăți în goana spre mai bine;
In Tara sfintei hărnicii, miseria-i domnitoare.*

*In Tara unde curg din munți izvoare fermecate,
Țișind cu ele din belsug comori de sănătate;
In Tara unde aierul mai dulce e ca miera,
Acolo bântue cumplit și moartea și durerea,
Căci vecinic luptă boalele cu mame îndoliate.*

*In Tara unde un popor cu datine străbune
Se mângăie 'n proverb și 'n basm, cu-adâncă 'nțelepciune,
Și-a preschimbat în smei cumpliti sălbatecele neamuri
Ce-au scuturat prin aste părți păgânele lor flamuri;
In Tara-atâtei poezii e multă slăbiciune.*

*In Tara unde blândul Crist prin case mai veghiază
Pe crucea Sa de suferinți și 'n a credinței rază,
Azi vin streini de alte legi, cu dogme teicide,
De otrăvesc un neam întreg cu 'nvățători perfide
Și nimeni nu stă contra lor Creștinătății pază.*

*Dar ascultați cum din adânc de strămoșești morminte,
Se 'nalță-un imn prevestitor, un imn de glasuri sfinte
El spune Neamului Român: „Te-așteaptă viitorul“.
Și 'mpins de-același vașnic gând pornește 'ntreg Poporul:
El caută un talisman mântuitor. — 'Nainte!*

Mihail Robu

Flori creștine :

SCRISOAREA DELA IERUSALIM.

Prietenul nostru drag, plecase, fericit, la Ierusalim. Era cel dintâi dintre noi, către care bunătațea lui Dumnezeu se arătase.

Când a plecat, i-am spus: — te rugăm du-te acolo și pentru noi. Mergi, privește, cercetează și pentru noi. Minunează-te și lacrămează și pentru noi. Roagă-te acolo, pe locul sfânt, și pentru păcătoșii de noi. Iar de ai răgaz, scrie-ne un rând de acolo...

Și prietenul a plecat în călătoria cea minunată, — în Drumul cel de aur...

În duh, l-am urmat cu lacrimi, dealungul căii, l-l vedeam cum pășeste pe urmele Celui, care în vremea de demult, sfântise toate, — cum privește spre zările calde ale ținutului, — cum ingenuche pe lespezi milenare, — cum se miră ca un copil de tot ceea ce vede, — cum i-se împânzesc ochii de lacrimi sub apăsarea fierbinte și dulce a aducerilor aminte asupra sufletului smerit, cum se gândeste de-acolo și la noi, frații lui întru aceeași credință.

Când ne adunam, ne spuneam privindu-ne în ochi: „Unde o fi acum prietenul nostru?“ Și ne plăcea să ni-l închipuim, fie la fântâna lui Iacov, fie în Nazaret, fie în Vifleemul luminat...

Și iată, într-o zi, poștașul îmi aduce o epistolă. Sufletul mi-a tresărit. Era din Palestina. O izbire moale în ochi mă făcu să clipeșc.

Mă-uitai... Era o priveliște de acolo. O clădire

mare cu ferestelele zăbreuite, — în față o altă, iar între ele o arcadă de trecere. Jos un drum strămt, deschizându-se spre-o zare, în care ca într'un vis de lumină, strălucește Ierusalimul, — iar deasupra un cer albastru, bun, mângăios, dumnezeesc.

O priveam, — și sufletul îmi era cuprins de evlavie: această scrisoare venea de acolo, din locul sfânt. Ca un zâmbet blajin, ea se desfăcea spre mine, — spre sufletul meu. O lipii de inimă și tăcui...

Prietenul scria: „Iubiților mei frați, vă trimit sfânta pace a Ierusalimului ceresc, — și lacrima dragostei mele răsfrântă în Soarele iubirei...“

Am mers spre prietenii mei.

Când le-am arătat scrisoarea, au tresărit cu uimire și cu dragoste.

Pe urmă a trecut din mână în mână — și pe rând ochii au primit priveliștea ei, și priveliștea nesfârșită a zărilor desfăcute de ea...

Și fiecare, se închina și o săruta, mai înainte de a o privi.

Venise spre noi o frântură din aurul ceresc, — o lumină — curată și mângăietoare din Inima lui Isus.

Și de atunci, scrisoarea aceea, stă ca o icoană pe masa mea de lucru.

Al. Lascarov Moldovanu.

FEMEIA IN LUMINA CREȘTINISMULUI*)

— Situația de astăzi a femeii. —

Filologii discută dacă vorba familie derivă dela femeie sau nu. În orice caz, însă, nu se poate concepe familie fără femeie. Ea e cheia de boltă a celei dintâi societăți omenești, care este familia. Ea e pentru Stat și Biserică, ceea ce e rădăcina pentru plantă, izvorul pentru râu, temelia pentru casă: dela ea primește Statul cetățeni, Biserica fii credincioși.

Sub anumite raporturi, anume ca factor social, femeia e chiar mai importantă decât bărbatul. A forma bine un bărbat însemnează a da societății un element de valoare; a forma bine o femeie însă, însemnează a da societății o serie întreagă de asemenea elemente.

Nu e mirare, deci, dacă sfinții părinți și teologii sunt unanimi în a recunoaște că familia e biserică particulară, o capelă dacă voți, unde părinții sunt preoți, iar copiii sunt corpul (comunitatea) credincioșilor. (vezi Gaume, Hist. de la fam. ch. I.); nici dacă poezi ca Dante Petrarca, Goethe, Heine, Victor Hugo, Eminescu ș. a. o cântă în versuri nemuritoare; dacă pictorii îi eternizează formele în culori, iar sculptorii în linii plastice; astăzi ea apare, în lumea creștină, de obicei, împrejmuțată de lumină, acoperită de flori și de omagii, ca izvor de poezie, de frumusețe, be bucurie.

Dar n'a fost totdeauna și nici astăzi nu e pretutindeni așa. Așa e numai unde luminează și încălzește lumina sfintei evanghelii, cu toată căldura și strălucirea ei nepătată. Unde nu luminează și nu încălzește soarele sfintei evanghelii, acolo e întunec, e ger, e amorfie, e moarte.

Pentru a ne da bine seama de acest adevăr, cred că e nemerit să privim puțin situația femeii în lumea păgână, pentruca să prețuim cu atât mai mult binefacerile creștinismului acum de 19 ori secular.

Femeia la popoarele păgâne vechi.

La vechii Tataři femeia era ținută în lanț ca un câine, pentrucă se temeau că fugă, lăsându-și bărbatul și copiii năpăstuiți. Cu deosebire, însă, că noaptea câinele era și e lăsat liber; femeia nici atunci.

În China abia se naște fetița, i-se bagă picioarele într'o încălțăminte de fier, pe care n'o mai lapdă cât trăește. Aceasta, pentrucă o femeie cu picioarele mici ar fi mai frumoasă. Așa pretind ei. În realitate, corpul acestor femei e slujit în chipul acesta din gelozie, să nu poată fugi. Și în adevăr, aceste nu mai pot fugi. Cine le vede cum merg mai mult șchiopătând și sărind ea broaștele, decât umblând omenește, e deplin incredințat despre aceasta.

În India era obiceiul sălbatic „sottue” pe care abia l-a putut stărpi administrația englezească. Ce era acest obicei? Dacă muria bărbatul, femeia trebuia să urce pe rugul ce avea să mistuească rămășițele pământesti ale soțului ei, ori cât de tânără, de frumoasă, de harnică, de folositoare ar fi fost ea. Ce e drept, ei spuneau că acesta e unicul mijloc de a se mântui femeia: să ardă pe rug odată cu bărbatul. Misionarii creștini au aflat, însă dela bătrânii și înțelepții Hindușilor secretul acestui obicei păgân, anume dacă n'ar arde-o de vie pe femeie, ea și-ar ucide deatâtea ori soțul și ar fugi cu altul.

Ceea ce este geniul în artă, este femeia în viață. Goethe.

Acelaș obicei sălbatic îl aveau și vechii Gali și Germani. Aceștia socotiau pe femeie sclava bărbatului, fiindă necurată, păcătoasă și rea. Ea e exclusă din Valhalba sau din paradisului Odin, și n'are chip de a intra acolo, decât odată cu soțul ei. De aceea ea trebuia să-și facă singură seama, adică să se sinucidă în clipa morții acestuia.

Și dacă la Babiloneni, la Fenicieni, la Armeni, la Traci, ea nu se sinucidea, totuși n'avea o soartă mai bună. Era obligată să se prostitueze. În Lidia, prostituția se făcea chiar în public. Prostituția era condiția prealabilă a căsătoriei. Precum tinerii trebuiau să închine câțiva ani din viața lor zeului Ares (Marte) prin exerciții războinice, tot asemenea fetele erau datoare să aducă jertfa fecioriei în templele spurcate ale Aștartei sau ale Venerei.

La Parți și la Arabi ele puteau fi ucise fără nici o răspundere. Viața unei femei prețuia mai puțin în ochii acestor neamuri păgâne, decât a unui pui de găină. Ba, Arabii făceau din când în când câte o numărătoare și dacă găseau femei mai multe decât le trebuia, pe cele supranumerare pur și simplu le omorau.

Situația femeii la vechii Elini.

Nu era cu mult mai bine nici la Elini. Femeia era exclusă din viața publică și dela binefacerile culturii. Ei i-se reserva rușinea „ghinechion”-ului, unde avea să-și petreacă toată viața în lucrări casnice, torcând, cosând, țesând în mijlocul sclavelor. Agora-ua, viața publică era numai pentru bărbați. Și să nu vă înducă în eroare admiratorii Penelopei lui Homer, ai Antigonei, Iphigeniei, Electrei și al altor eroine, cântate de unii poezi antici. Dacă veți răsfoi cu băgare de seamă paginile acestor scriitori, veți vedea că bărbații, pe lângă nevestele lor legitime, luau ca sclave pe care le întrebințau ca soții (concubine), în timp de război și de pace. Așa e cunoscută mânia lui Ahile din pricina că Agamemnon i-a răpit pe frumoasa sa sclavă Boryseis. Și ar fi și mai greșit să judecăm situația femeii după cele câteva statui închinăte zeițelor Artemis, Pallas, Athene sau Muzelor. Atristii deci și sculptorii trebuiau să idealizeze, să creieze o lume nouă, senină, purificat de tot ce e pământ și cenușă. Să nu uităm, însă, că Hera, Stăpâna cerului și a pământului era o incestuoasă; trăia în fărădelegi cu fratele ei, Zeus. — Aspasia, Lais, Phryoe, Hipparchia, Leontion și Lamia, dacă au vrut să iasă din „ghinechion” și să se cultive, au trebuit să devina „hetere”; adică femei cu moravuri ușoare. În Corinth destrăbălarea era și mai mare. Fiind cetatea ocrotită de Afrodita, în templul ei să găseau mai bine de o mie de curtizane care-și vindeau grațiile pentru bani. De aici cuvântul „corinthiazin” însemna a trăi ca la Co-

*) Pornind dela conferința pe care distinsul Autor a ținut-o la adunarea generală a Reuniunii femeilor române din Baia Mare la 10 Decemvrie 1933, într'o serie de articole independente, dar în strânsă legătură unul cu altul, va desvolta subiectul „Femeia în lumina creștinismului” arătând, documentat, situația femeii înainte și după Hristos.

Ne bucurăm nespuse de mult că de acum binecunoscutul cercetător al trecutului, scriitorul Dr. Ioan Georgescu, încă va fi colaborator al revistei și cititoarele noastre vor putea lua folosul învățaturii Domniei Sale.

N. Red.

rinth, adică desfrănat. Aceasta era tragică realitate. Nici filosofia elină, care a adus un aport atât de însemnat ideologiei omenesti, n'a fost mai cruțătoare cu biata femeie! De câte ori și-a deschis gura, a înjosit-o, a hulit-o. Pythagoras spunea că universul e opera a două principii: a celui Bun, care a creat ordinea, lumina și pe bărbat; și a celui Rău dela care venea disordinea, întunerecul și femeia. Dar nicăiri nu găsim mai bine exprimată concepția vechilor Elini despre femeie ca în cunoscutele cuvinte ale filosofului Zenon: „Mulțumesc lui Dumnezeu că m'am născut elin și nu barbar; liber și nu sclav; bărbat și nu femeie!”

P. Ioan Georgescu.

UN „OM“ UITAT.

Intr'un ziar din Capitală, în numărul festiv, de 15 ani dela „Unirea Transilvaniei cu Patria-Mamă“, se dădeau portretele celor ce au avut vre-un rol, mai mult ori mai puțin important, în actul măreț dela 1 Decembrie 1918. N. Filipescu, Vasile Lucaciu, Take Ionescu, N. Iorga, Vas. Goldiș, Iuliu Maniu, Al. Vaida V., Ionel Brătianu, Regele Ferdinand I., împodoba cu — portretele lor — pagina pomenitului ziar. Din rândul acestora, și încă din rândul celor ce au avut un rol mai însemnat și hotărâtor, a fost uitat un „OM“... Acest „Om“ uitat — nu un simplu „om“ neînsemnat — a fost: marele român și luptător național, care a fost și închis în temniță pentru cauza națională, cu ocazia procesului „Memorandului“; care a fost lovit în cap, de către unguri, dar, care, cu toate acestea, neîncetat a susținut și încurajat „românismul“ atunci, când era crimă s'o faci aceasta, și, care — în dragostea sa nețărmurită față de Neam — și-a testat întreaga sa avere pentru întreținerea unei școli de agricultură și alta de țesut (țesătorie românească) sub paza bisericii; zic, acest mare „OM“ uitat a fost: **Gheorghe Pop de Băsești**, fostul președinte al Partidului Național Român și al măreței adunări de „unire“ din anul 1918.

Dacă acest „OM“ ar trăi și el ar fi puternicul zilei, am vedea cum cei ce i-au răpit -- după moarte — marile lui merite s'ar guguli și linguși, ca niște cățeluși, în jurul lui... Dar așa... nu rentează... căci nu mai poate da „os de ros“...

Iată secretul uitării lui Gheorghe Pop de Băsești și a începutului abandonării „Leului dela Șișești“: Păr. Dr. Vasile Lucaciu: nu mai rentează...

Când am văzut aceasta „falsificare a istoriei“ (și nu este pentru prima dată!) mi s'a revoltat întreaga ființă. De aceea, pentru clarificarea cititoarelor revistei „Flori de crin“, am voit să punem chestiunea la punct, ca să se știe și cunoască „Omul“ care a fost român „mare“ atunci când era pericol să te numești „român.“ Și să se știe, că dacă este pomenit un altul făuritor și pregătitor al „Unirei din 1 Decembrie 1918“ fără să se

pună în rândul celor dintâi — alături de Vasile Luca-ciu — și bătrânul venerabil repausat Gheorghe Pop de Băsești, cunoscut personal de toți marii politicieni ardeleni și numit „Badea Gheorghe“, — se face un atentat împotriva adevărului istoric și se omite — acest „OM“ — din interes! Și, vai, câte serbări se fac azi în cari se slăvesc, adesea, ca „eroi naționali“ eroi de după culise, fără să se pomenească venerabilul nume: Gheorghe Pop de Băsești!

Fac aceasta umilă notă din adins, acum, când mai avem un an până la împlinirea centenarului nașterii („bătrânului cu barbă de profet“: Gheorghe Pop de Băsești și când se împlinesc 15 ani dela moartea sa*) pentruca să aduc aminte, cel puțin celor ce mai au conștiință, ca să repare aceasta gravă și impioasă ofenză ce s'a adus memoriei „Omului“ uitat!

P. Teofil A. Bălibanu.

*) Născut la 1 August 1835, mort în 23 Februarie 1919.

DIN JURNALUL UNUI CÂINE.

(Urmare)

10 Ian. 1929. Grozavă iarnă! De ger ce este nu pot dormi în cușca mea, deși au umplut-o cu fân de abia pot să mă mișc într'ansa. Am reușit să-i fac să mă lase să intru în galerie. Dorm la ușa bucătăriei. Cu chipul ăsta am regăsit pe Cesărică, pe care-l credeam dus undeva cu stăpânii. Moțăia în fundul unei lădițe, pe o pernă învelit într'o bucată de stofă de lână. Zice că aci l'a pus „mămica lui“ când a plecat zicându-i aici să stea și de acolo nu se mișcă până nu s'or întoarce stăpânii acasă. Mi s'a plâns de jupâneasa că-l cam bruftuluește, e mulțumit însă când vin copii de se joacă cu el și-i aduc de mâncare. Câte odată ese din bucătărie și merge la pragul ușei apartamentului boeresc. Când stau aci îmi zice el, mi se pare că ai mei sunt înăuntru, le simt mirosul și mi vine nițel inima la loc. Bucuria lui cea mare este că aude pe copii spunând că boerii când scriu de pe unde sunt întreabă și de el. Mi-a spus că dimineața și seara se roagă la Dumnezeu să-i ție pe stăpânii noștri sănătoși și să-i aducă mai curând acasă. Noi câinii nu ne rugăm lui Dumnezeu decât pentru noi, credem că destul facem pentru stăpânii noștri că-i iubim și le suntem slugi credincioase. De mult am constatat însă că el e mai mult aproape de om decât de câini, roșcovanul ăsta de Cesărică.

2 Decembrie 1929. Cesărică este tot pe gânduri. Vede pe „mămica“ deretecând prin casă și făcând bagajele. Ii este teamă, că iar o să plece stăpânii să nu-i apuce iarna grea aici. Eu unul, după cât am suferit iarna trecută le dau dreptate.

16 Decembrie 1929. Au plecat și de durere că l'au lăsat aci cu mine și cu copiii, trei zile n'a pus gura pe nimic, amicul Cesărică,

17 Iunie 1930. De două săptămâni Cecaț nu a mai dat pe la mine și nici pe uliță nu l'am întâlnit. Azi aflai de moxul dela măcelărie, că l'au prins hingherii și i-au făcut de cap. Când îi spusei trista veste asta și lui Cesărică el îmi zise să mă păzesc, să nu pătesc și eu la fel. Pe mine mă scoate „tăticul și mămica“ dela hingherii ii spun. Ori cum, la ce să-i dai de cheltuială zice. Și mă gândesc că are dreptate. Stăpânul lui Cecaț, câștigă parale multe cu negoțul și cu

toate astea nu s'a îndurat să dea câți-va lei să-l scoată de acolo. Stăpânii noștri sunt ei boeri, au case frumoase, se plimbă pe ici și colo, dar pe cât aud numai au parole. Cu atât trebuie deci să le fiu mai recunoscător, dar și mai prudent. Drept are Cesărică.

20 Iulie 1930. Au plecat la Băi. Au luat cu ei pe Cesărică și pe copii. Am rămas aproape singur. Căci chirișii de sus sunt oamenii sabchii, se uită chiorăș la mine toți. Mai ales boanghina de chirișă care o simt eu bine că are inimă neagră. Numai rău ar face. Că urât se uită la mine, parcă cine știe ce rău i-am făcut eu.

19 August 1930. S'au întors ai mei acasă. Cesărică este încântat de cum a petrecut la Techirghiol. „Mămica“ i'a făcut și lui băi de nămol, să nu-l mai doară picioarele. De cum, crede el, că nici numai pleacă de acasă fără el.

14 Decembrie 1930. Azi, cu lacrimi în ochi, Cesărică 'mi spune că stăpânii iar și-au făcut bagajele și sunt gata de plecare, E disperat, căci a auzit că-l lasă acasă. Ei, îi zic eu, facem iarna împreună, ca și anii trecuți. Nu știu! De eri am un gol în suflet, mi se pare că n'oi să-i mai văd. De aia nu voesc să-i scap din ochi, cât mai sunta acelea cu mine. Ii este frică lui Cesărică de „mămica“ fiindcă e bolnavă de inimă și se teme și că se aproprie sfârșitul lui. Uite, zice, în curând împlinesc doisprezece ani și asta pentru un câine ca mine, este o vârstă înaintată.

15 Decembrie 1930. Au plecat aseară și Cesărică s'a văitat toată noaptea de n'am putut adormi deloc. Stă la copii în odăile din curte, dar nu se vede, l'aud doar plângând.

18 Decembrie 1930. Insfârșit eși o țară și Cesărică prin curte. E slăbit de nesomn și nemâncare, și plânge cum vine vorba de stăpâni. Simt că nu o să-i mai văd îmi zice. Căuta-i să-l îmbărbătez, dar nu fu chip. Se sculă încet de lângă mine și intră la copii, de care îmi spune că fac tot ce pot să-l mângăe, dar că nu isbutesc.

19 Decembrie 1930. Ce zi frumoasă cu soare fu azi, și în ce jale se sfârși! După amiază, Cesărică eși în curte. Era ceva mai puțin trist. Gustase dintr'o felie de cozonac și părea ceva mai înviorat. A venit lângă cușca mea și s'a întins la soare; eu am eșit de acolo și am stat aproape un ceas de vorbă. Mi-a povestit din copilăria lui, de pe unde a fost cu automobilul și cu trenul, mai cu osebite de „mămica și de tătucu“. După astea s'a ridicat odată pe patru picioare, a oftat și mi-a zis. Uită-te că sluga dela chiriși a lăsat ușa ce duce la odăile noastre deschisă, mă duc să mă odihnesc puținel, la ușa ce dă din galerie spre odăile noastre. O să-mi miroase a „tătucu și a mămica“ și o să-mi mai treacă de dor. Fugi d'acolo, i-am spus eu, nu știi că pe galerie nu mai trece acum decât boanghina și slujile ei. Te pomonești că te cotonogesc, că am auzit-o azi dimineața afurisindu-te pentru că n'au dormit toată noaptea din pricina plânsetelor tale. A dat din cap și fără să ție seamă de vorbele mele incetinel ca să nu se umple pe picioare a străbătut în curte, a suit cele patru trepte de piatră și a pătruns prin ușa dela geamlăc, dând din coadă.

Nu s'a mai întors de acolo. Finilor — adică părinților copiilor din curte, boanghina le-a spus că nu l'a văzut că trebuie să fie eșit pe poartă. Dar de unde? L'au strigat. L'au căutat pe la vecini, l'au strigat iarăș dar în zadar. Aud că mâine l' dau și la Gazete, că dacă s'o fi rătăcit, cine l'a găsit să-l aducă. Cheltuială de prisos. Lui Cesărică boanghina i-a făcut de rost.

Dee Dumnezeu, să mă înșel eu, și să vie Cesărică înapoi dar nu cred.

20 Decembrie 1930. Au dat anunț la Universul și au dat o să mai dea, Parale de pomană, căci azi o auzii pe boanghina cum se bucura că i-a făcut de cap prietenului meu, singurului ce-mi rămăsese după uciderea lui Cecăț. Mă gândesc ce or să facă stăpânii când s'or întoarce și nu-l vor mai găsi pe Cesărică. Cine știe pe ce maidan putrezește el, care era așa de sigur că oasele lui vor odihni în grădină, sub lespede de marmoră și puține flori parfumate. Nimic nu este sigur pe lumea asta.

1 Aprilie 1931. Au venit și stăpânii acasă. Pe la Crăciun am auzit pe copii mirându-se, că de pe unde erau le-au scris să le răspundă ce face Cesărică, fiindcă le este grijă să nu i-se fi întâmplat o nenorocire. Și tocmai cași copiii, socoteau că era la mijloc o presimțire. Azi însă auzii pe mămica povestindu-le printre lacrimi înăbușite. Era în seara de Sf. Sevasti. Ne culcasem și adormisem amândoi când m'a deșteptat din somn lătratul lui Cesărică, a lătrat de patru ori, așa, cum l'ar fi lovit rău de tot un chelălăit sfâșietor. Am vrut să sar din pat, să văd ce a pățit, un moment uitasem că nu eram în București și eram sigură că Cesărică a căzut din pat și dau un țipăt. Dar numai decât mi-am venit în fire. L'am deșteptat și pe nașul tău de i-am spus cine m'a deșteptat. Amândoi am socotit că s'a întâmplat ceva cu Cesărică. *) Eu de atunci l'am socotit mort și l'am jelit ca pe un mort.

Grozav lucru! În mintea mea de câine încep să cred că avem și noi suflet ca și oamenii. Asta este o mângăiere mare pentru mine care am rămas singur fără de nici un prieten de neam câinesc.

M. Theodorian-Carada.

*) Acest lucru s'a întâmplat în realitate la Menton în noaptea de 18—19 Decembrie 1930.

COPILUL MEU.

Ești dulce și-mi ești vieța 'ntreagă,
Ești soare, când mi-e lumea neagră,
Ești gândul meu curat și sfânt,
Ești tot ce am pe-acest pământ.

Când trează stau, te-aduce gândul,
Dacă adorm, te-aduce visul.
Te simt mereu, te văd aproape,
Deși 'mi las peste ochi pleoape.

Când râzi, simțesc, că tu ești raiul,
De flori de măr se umple plaiul.
De-alunecă din ochi-ți rouă,
Imi rupi vieța mea în două...

Otilia N. Anca.

Muncește cu stăruință!

— Picurul scobește piatra nu cu puterea, ci de-oarece cade adese-ori.

— Roagă-te și lucrează și Dumnezeu îți va da de toate.

— Caută întâi împărăția lui Dumnezeu... și celalalte îți se vor adăoga.

ŞAPTEZECI ANI.

Un mare binevoitor al revistei, unul dintre puţinii cari ne-au încurajat şi ajutat atunci, când revista Flori de crin era numai proiect, împlineşte, la 11 Februarie a. c.)*, vârsta patriarhală de şaptezeci ani. Acesta este Părintele Emil Bran.

Născut la 11 Februarie 1864, în comuna Tohat (Sălaj), liceul şi bacalaureatul l-a făcut la Baia-mare, iar academia teologică în Gherla. La 30 Decembrie 1888 se hirotoneste preot. A fost preot, pe rând, în Lăpuşel, Biuşa, Băiţa (de sub Codru), iar din 1904 în Dragomireştii din Maramureş. A trecut prin toate treptele ierarhice: paroh, protopop on., asesoror consist.; în 23 Octombrie 1926, P. S. Sa Dr. Iuliu Hossu îl numeşte paroh al Şimleului protopop al tractului Crasna şi vicar for. episc. al Silvaniei, iar I. P. S. Sa Dr. Valeriu Traian Frenţiu, în 5 Octombrie 1930, în faţa alor peste 30 preoţi, relevând meritele mari ale Sfinţiei Sale, îl numeşte paroh I. al Catedralei episcop. din Oradea, ridicându-l, totodată şi la treapta de canonic onorar.

Ca preot, a fost un bun părinte şi preot f. activ, a introdus cele dintâi misiuni sf. din eparhie, şi în parohiile în cari a fost, a zidit şcoli, case paroh., grănare, etc. ori a făcut reparaţii radicale; în special în Dragomireşti a ridicat o biserică pompoasă şi casă parohială (cu toate dependenţele) pe teren câştigat de Sf. Sa, iar în Şimleul-Silv. a câştigat pentru biserică (dela Stat şi Primărie) aproape 240.000 lei şi a reparat radical biserica, iar pe cheltuiala sa şi a fiicei Sale Mărioara, a ridicat un altar nou mai mult decât „splendid”, care a costat aproape şasezeci mii lei. A împodobit aceiaşi biserică cu covoare şi icoane, unele pe cheltuiala sa. A zidit locuinţa nouă pentru crâşnicul bis. A obţinut 32 jug. ses. din reforma agrară. A exoperat singur deschiderea catedrei de religie dela Şcoala Normală de fete. A introdus Cultul preasf. Inimi a lui Isus, urmat de predică, ceea ce a făcut, acum şi la catedrala din Oradea. Apoi prin apelul care l-a trimis preoţilor din Vicariat a contribuit cu mai mult de 140.000 lei la creşterea fondului pentru Orfelinatul deschis şi condus de către Dş. Cornelia Maniu. A editat şi redactat gazete şi reviste naţionale şi bisericeşti. Azi conduce buletinul parohiilor din Oradea. Etc. etc.

Ca român şi-a făcut datoria mai ales atunci, când era pericol să fii Român. Este unul din vechii „memorandişti” dela 1894, totdeauna luptător neînfricat, gata de ori ce jertfe. Astfel, abia ajuns în Maramureş, în ciuda tuturor piedecilor pe cari i-le-au pus ungerii şi coadele de topor (Românii maghiarizaţi) a înfiinţat „Despărţământul Vişeu-Iza al Astei”, introducând şi organizând — în calitate de director al Despărţământului — conferinţe literare, prelegeri populare şi biblioteci, şezători culturale, cooperative şi bănci comunale, etc.

Având în vedere acestea şi alte multe merite

*) Data aceasta o cunoaştem demult, dar datele din trecut D-sale mai departat le găim din nr. 47. anul VII. al „Gazetei Maramureşene” de sub conducerea Păr. I. Bârlea.

Deşi multă plăcere nu credem că-i vom procura, prin aceste evocări, noi ne îndeplinim aceasta elementară datorie de recunoştinţă faţă de unul cărui în parte, îi datorăm existenţa Revistei. Suntem siguri însă, că prietenii revistei se vor bucura.

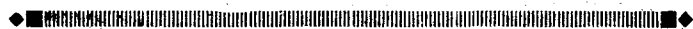
naţionale (cu cari puţini se pot mândri) poporul l-a ales senator în două rânduri, în jud. Maramureş şi Sălaj, iar Regele Ferdinand I. l-a decorat cu Steaua României în grad de ofiţer şi cu Răspata muncii pentru Biserică, clasa I.

În calitate de senator a câştigat o mulţime de ajutoare pentru biserici, şcoli şi spitale. A ajutat sute, dacă nu mii, de tineri şi tinere, cărora le-a câştigat o pâine, făcând intervenţiile necesare, azi, la îndeplinirea ori cărei cereri. Ba, de nenumărate ori a ajutat şi din punga sa pe astfel de tineri săraci şi lipsiţi...

Iată, f. pe scurt, schiţată activitatea naţional-bisericească a Reverendisimului Părinte Emil Bran. Caşi ori şi care om de valoare şi Sf. Sa a avut duşmani. Pe toţi invidioşii şi răutăcioşii... dar duşmanii lui au îmbătrânit şi îmbătrânesc înainte de vreme, iar Păr. Bran, la 70 ani, munceşte ca în tinereţe. Aşa vrea Dumnezeu.

La aniversarea celor 70 ani zicem colaboratorului şi binevoitorului nostru iubit: ani mulţi, cu sănătate, înainte, spre slava Domnului, folosul Bisericii şi înflorirea Neamului.

Flori de crin.

POST TRUPESC ŞI POST SUFLETESC.

În ziua de 18 Februarie începe Postul sfinţilor Paşti. Experienţa pastorală dovedeşte, că postul pentru multe suflete evlavioase şi delicate este un prilej de nelinişte sufletească. De o parte stă legea bisericească, ce obligă la post; de altă parte sunt feluritele împrejurări — traiul comun în internate, boale, şi însăşi neputinţa de a posti strict — împrejurări, cari îl fac pe om adesea să nu mai poată observa legea postului. De aici urmează neliniştea sufletească a acelor persoane, cari ar vrea să postească, şi nu pot, şi astfel cred că păcătuiesc. Pentru aceea am crezut de bine să dau câteva lămuriri în privinţa aceasta, ca să ştie ce au de făcut şi acele persoane, care din întâmplare pâna acuma n'au ştiut.

Întâi de toate e de observat, că legea postului, ca orice lege bisericească, nu obligă cu incomoditate f. gravă — astfel, între altele, necesitatea îl scuză pe om. Aşa aceia cari sunt pe la diferitele internate, pot mânca liniştiţi ceea ce primesc fără să păcătuiescă.

De aceea, având în vedere, că imposibilitatea de a ţine cu stricteţă postul, este aşa de răspândită, cu f. multă uşurinţă se dă dispensă ori cui o cere. Să fim însă cu grijă, ca să nu cădem în greşală crezând că dacă astăzi nu mai putem posti strict şi primim uşor dispensă, n'am mai fi obligaţi la nimic.

Concluzia ar merge prea departe. Logic este, dacă nu poţi totul, să faci măcar în parte. Până când va veni Dreptul nostru oriental ce se pregăteşte acuma la Roma, ne putem folosi şi noi de obiceiul acela — ce se răspândeşte tot mai mult — de-a adopta postul romano-catolic, cu deosebirea că pe lângă Vineri, mai ţinem şi Miercurea — cu lacticiunii şi unsoare ca şi condiment, — însă fără carne. Aceasta peste tot anul, afară de zilele de hârţ. În post însă evident că trebuie să facem mai mult. Postul romano-catolic în privinţa aceasta e mai greu decât al nostru, căci la dânsii nu-i voie să se sature pe deplin decât odată pe

zi. Pentru orașe unde vieța e mai grea, ar fi foarte indestulitor dacă s'ar posti — fără carne — Lunea, Miercurea și Vinerea; iar la sate se poate și mai mult, de ex. într'o zi fără lactinicii. Acela care n'ar putea să facă mai mult în post decât afară de post, poate suplini ajunând până la amiazi din când în când. Astfel fiecare să facă atâta, cât îi permit împrejurările. Dar persoanele de sine stătătoare să nu uite acel minimum, la care sunt obligate. Miercurea și Vinerea fără carne, peste tot anul. Fără de aceasta zadarnică le-ar fi și mărturisirea, căci cum îmi va ierta Dumnezeu acele păcate, de cari nici prin gând nu-mi trece să mă îndrept, deși aş putea. Și, dureros, că sunt atari persoane, cari deși se mărturisesc în tot anul, dar de post nici habar n'au. Acestea, da, trebuie să fie neliniștite și să se teamă cu tot dreptul, ca nu cumva mărturisirile lor să fie sacrilege. Dar, de obicei se întâmplă chiar contrarul, că aceia sunt mai liniștiți, cari sunt mai răi; iar aceia, cari n'ar avea nici un motiv de neliniște, întrucât nu din vina lor n'au observat legea, sunt mai tulburați.

Pregătirea sufletească pentru Paști nu consistă numai în post, mai e și altceva chiar mai important decât postul, căci, până când dela post adesea e scuzat omul, dela a doua nimeni nu e scuzat. E vorba de vieța mai înfrânată. Deși suntem datori să trăim pururea înfrânați, totuși în timpul Postului suntem și mai obligați la aceasta, într'atâta, încât fără de înfrânare puțin ne-ar folosi numai reținerea dela unele mâncări. Așa, înfrânarea patimilor și a poftelor, înfrânarea simțurilor și a închipuirii, înfrânarea lăcomiilor de tot soiul și a lenei: iată ceea ce constituie postul sufletesc.

Astfel: ești luxuoasă, prădezi banii pe lucruri ne-folositoare? Infrânează-te, postește dela lux, nu-ți cumpara nimic altceva, decât ceea ce -ți aduce vre-un folos real.

Ești vanitoasă? Postește de vanitate, la o parte cu tot ceea ce îți alimentează vanitatea; alungă din inimă ca o ispită, dorința de a fi „după modă“ știind că ceea ce-i „după modă“ foarte adesea nu-i după seriozitatea și morala creștinească.

Ești curioasă? Citești toate scrierile senzaționale? Infrânează-te, postește dela acele cărți, ia în mână cartea de rugăciune, citește: „Pregătirea la moarte“, „Indemnarea la viața evlavioasă“, „Școala iubirii“, „Calea desăvârșirii“ și altele asemenea din cari vei scoate mană sufletească și îți vei întări și împodobi sufletul așa, încât nu vei mai alerga după cele lumesti.

Îți place să te amesteci în treburile altora, să bagi intrigă, să știi toate secretele? Infrânează-te și aici, postește dela acea răutate ascunsă în suflet, lasă pe fiecare cu treburile și tainele sale, seamănă pace în locul certeii pe care ai semănat-o până acum.

Aiurezi neconținut, fantazezi „fabrici castele în aer?“ Postește, infrânează-ți fantazia, nu-ți pierde capul cu prostii și iluzii ce nu se vor realiza niciodată, nu merge prea departe în viitor cu închipuirea, mai bine fii atentă la cele de față, la cele prezente, pentruca pe aceste să le faci bine, știind că avem să dăm seamă înaintea lui Dumnezeu de toată clipa pierdută înzadar!

Îți place să privești toate, fie bun, fie rău, te delectezi în tablouri „moderne“ dar puțin modeste? Infrânează-ți ochii, postește cu ei, știind că prin ei intră diavolul ca prin niște ferestre.

Ai limba prea lungă, vorbești mereu fie cu treabă, fie fără treabă, încât nu ușor ai putea fi învinsă de cel mai iscusit avocat? Infrânează-te, postește cu limba,

vorbește puține și bune, lasă mai mult pe altul să vorbească, amintindu-ți, că ai să dai seamă „și de cel din urmă cuvânt spus înzadar.“ Vorbește mai mult cu Dumnezeu prin rugăciune evlavioasă.

Îți plac vorbele și cântecile prea lumesti? Postește dela ele, nu le cânta nici nu le asculta.

Ești mândră (orgolioasă), individioasă, îți plac laudele altora, pismuești pe alții? Infrânează-te, postește și dela aceste, practică smerenia și dragostea față de aproapele, iubește să fii necunoscută, disprețuită, ca astfel să fii mai asemenea lui Isus batjocorit și restignit pe cruce.

Ești nervoasă, te aprinzi repede, te cerți pentru ori ce lucru? Infrânează-te, stăpânește-ți mânia, iartă greselile altora, ca și Dumnezeu să-ți ierte păcatele săvârșite.

Ești leneșă, nestatornică, schimbăcioasă ca vântul, azi foarte evlavioasă, mâine foarte nepăsătoare? Invinge-te și aici, fă o efortare mai mare, privește spre cer unde te așteaptă fericirea, dacă vei fi statornică în bine,, privește spre iad, unde vei ajunge sigur, dacă vei de-cădea în nepăsare, și astfel îți vei câștiga statornicia fără de care nimeni nu se poate mântui, — potrivit cuvintelor lui Isus: „Cel ce va fi statornic până în sfârșit, acela se va mântui.“

Iată postul sufletesc. Și câte ar mai fi de spus! Nu-i oare un adevărat post și încă adesea mult mai greu decât cel trupesc? Și câți se gândesc la aceste chiar dintre aceia, cari îl țin pe cel trupesc? Deși fără de el adevărată pregătire sufletească pe Paști nu se poate concepe. Ce viață creștinească n'ar trăi oamenii, dacă ar practica postul sufletesc! Atunci da, s'ar putea mândri cu numele de creștini, căci ar îndeplini porunca sf. lui Pavel: „Cei ce sunt ai lui Hristos și-au restignit trupul cu poftele și patimile.“

P. S. Chișiu.

CERCURILE CULTURALE.

Cu luna Februarie a. c. cercurile culturale își reîncep activitatea. De aceea, un mic repaos, în fața acestei noi activități școlare, credem, nu va fi de prisos. Desigur unii ar dori să spunem categoric „ce sunt cercurile culturale“. Incercând a răspunde acestei dorințe, vom zice: Cercurile culturale sunt adunările învățătoresți menite 1. să propage lumina, cultura și morală în popor; 2. să devolve sentimentul național și dragostea față de Țară; iar 3. ca prin ele, membrii corpului didactic să se ajutore și perfecționeze reciproc.

Nu ne vom ocupa de punctul al treilea: perfecționarea corpului didactic, care ar avea loc mai ales într'o revistă de specialitate. Nici chiar de dezvoltarea sentimentului național și a dragostei către Țară, deoarece aceasta datorită, pe față, nimeni nu o trage la îndoială. Acelaș lucru se poate zice despre „lumina“ și „cultura“ dela punctul I., avându-se în vedere, că învățătorii se numesc „luminători“ ai poporului, iar cercurile se numesc de-a dreptul „culturale“. Nu așa stă lucrul însă cu afirmația că cercurile culturale ar avea datoria să propage — de-odată cu lumina și cultura — și moralitatea în popor, căci deși nu credem, totuși s'ar putea întâmpla, ca cineva să tragă la îndoială aceasta datorită sfântă a învățătorilor. Pentru a spulbera ori ce îndoială în cauză, vom face câteva considerații zicând că:

Lumina cultura și morala sunt în cea mai strânsă legătură. Ele te ridică dela sălbătăcie și animalitate la omul adevărat. De aceea vedem, că popoarele sălbatice, ori fără de cultură, (s. ex., la noi, țiganii) sunt totdeauna și imorale, iar cele culte stau pe o treaptă morală mult mai înaltă. Prin lumină ajungi la cultură, iar prin cultură la bunătate. Omul cult își cumpănește faptele sale și este cumpătat. Cumpătat este care face numai ceeace îi folosește. Dar aceasta o face omul înțelept. Înțeleptul știe că este un grad mai înalt de perfecțiune să fii moral decât destrăbălat sau imoral, că imoralitatea te degradează, te sălbătăcește și te îndobitocoșește. Deci omul luminat, e cult; cel cult, e bun și cumpătat; cel cumpătat și bun este înțelept; iar cel luminat, cult, bun, cumpătat și înțelept este totdeauna și moral. De aici urmează că omul numai atunci este cu adevărat cult, dacă este bun și moral,* iar scopul cercurilor culturale numai atunci este complet, dacă prin lumină și cultură vreau să ajungă la bunătate și moralitate, căci numai prin aceste calități se va conserva și va prospera Poporul Românesc.

Pentruca „curcurile culturale” să-și atingă scopul dorit, dș. și d-nii învățători se folosesc de conferințe, coruri, poezii, dansuri naționale, piese instructive, etc. Învățătorul, care vrea să aducă vre-un fololos real Neamului și Patriei trebuie să dea o deosebită atenție alegerii materialului. Firul roșu — în aceasta alegere — să fie: „ceeace este instructiv, folositor și educativ” iar la nici un caz nimeni să nu se orienteze după „ceeace place” poporului, căci poporului decăzut îi plac lucrurile joshnice și ar însemna o slăbiciune — dacă nu chiar decadență — când în loc să ridicăm poporul la noi, ne-am cobori noi în murdăria sa. Deci niciodată nimic ceeace ar putea jieni simțul moral și estetic, totul să fie așa ales și orânduit, ca să folosească poporului din punct de vedere moral-cultural-educativ. Medicul nu întreabă pe bolnav dacă îi plac ori nu medicamentele. Nici învățătorii nu vor întreba poporul dacă îi place ori nu programul, ci îi vor prescrie ceeace vor vedea că îi va fi de folos la îndreptarea morală și culturală a sa. — Celor mai mulți învățători, fiind conștii de adevărata lor chemare, nu le poți imputa nimic pentru programul lor, dar trebuie să recunoaștem, că nu toți sunt la culmea chemării lor, și nu toți urmează sfaturile Șefilor, cari nu odată au stăruit verbal și în scris asupra punctului de vedere moral educativ, pe care învățătorii nu trebuie să-l piardă din vedere niciodată.

Pentru prietenele mele învățătoare, cari sunt abonate la „Flori de crin”, am scris aceste smerite rânduri, ca — la începutul activității cercurilor culturale — să mediteze asupra adevăratului scop al lor, iar meditănd, să se hotărească a stăruii cu vorba și fapta, ca cercurile culturale să fie instructive, educative și moralizatoare, iar nici decum simple reprezentării „distractive” după modelul lui „Tănase”.

Program bun, sfaturi bune, exemplu bun, așteptăm dela d-șoarele și domnii învățători, iar aceasta pentru slava lui Dumnezeu și binele Patriei Române.

Filotea Dumbrava.

*) Gradul de cultură al uni popor se poate cunoaște din bunătatea și moralitatea lui, iar nu din sălbătăcia, ori decadența lui morală!

Am văzui multe sute, dacă nu mii, de Români legați în lanțuri, dar încă, nici un jidan. Care-o fi motivul? Doar nu că toți Români ar fi ticăloși, iar jidanii „ingeri”!?

Sirius.

FIICA SULTANULUI

(istorioară în trei acte)

de: HENRI GHÉON tradusă de: P. DR. D. N.

Persoanele:

Sultanul
Perle d'Ambre, fiica Sultanului
Grădinarul
Grădinarul cel bun
Sora
Un lăutar

Tabloul I.

(O terasă dând într'o grădină.)

SCENA I.

(Sultanul culcat pe un divan înalt, Perle d'Ambre intră cu o floare în mână.)

Sultanul: Ești mulțumită fiica mea?

Perle: (șezând) Nu! sunt obosită!

Sultanul: Nu mă mir, că ești obosită. Nu te-ai oprit de azi dimineață.

Perle: Sunt hotărîtă să nu mă opresc niciodată.

Sultanul: Asta-i nepricepere.

Perle: Până nu voi ști totul, nu mă voi îndestuli.

Sultanul: Nu poți ști totul. Adevărata înțelepciune este să privești lucrurile așa cum sunt și să te folosești de toate plăcerile ce ele ți-le dau. Vrei să ascuți vre-o arie? Nimic nu e mai potrivit pentru a potoli curiozitatea spiritului.

Perle: După plăcerea matală. (Dacă îți face plăcere.) (Sultanul face un semn și după culise, o chitară modulează o arie, care tot începe și nu se sfârșește.)

Sultanul: Ah! acum mă simt mai bine. Acest șarpe melodic îmi leagă toate membrele, fermecându-mi gândurile cu ochii săi vioi și catifelăți.

Perle: Destul! Mă adoarme acesta melodie. Alta.

Sultanul: Fie! Alta lăutarule.

Perle: Să fie vioaie.

Sultanul: Vioaie, lăutarule.

Perle: Să mă transporte aiurea, iar nu să mă târească în această cociobă de umbră.

Sultanul: Umbra este pentru om un locaș de fericire.

Perle: Eu nu vreau o fericire oarbă.

Sultanul: Fie! Fie! (De astă dată se aude o arie vioaie.)

Perle: Destul! Adă mi instrumentul. (O sclavă aduce instrumentul. Perle îi rupe strunele și cutia.)

Sultanul: Ce faci?

Perle: Mă uit ce poate fi înlăuntru.

Sultanul: Nu e nimic înlăuntru, fiica mea.

Perle: În veci nu e ceva în nimic. Dar acum cel puțin știu cum e făcută o chitară: o burtă rotundă de lemn de trandafir, cu chei de abanos și strune de metal.

Sultanul: Da, dar chitara ți-i distrusă.

Perle: Meșterul va face alta. Are să taie două plăci de lemn și le va potrivi laolaltă. Va lua măsura strunelor și le va întinde cu chei: Iată așa.

Sultanul: La ce am ajuns noi Perle d'Ambre? Cauți cenușa din trupul păpușei tale; vrei să-

vezi resortul și roțițele crestate din ceasornicul tău; vrei să vezi sticla măritoare din aparatul de proiecție; vizitezi cu deamănuntul, ca azi dimineață o cizmărie, o librărie, o fabrică de pălării, o farmacie, o fierărie, o fabrică de sârme, o fabrică de hârtie și altele. Cred, că nu ai intențiunea, așa imi închipui, de a deschide și tu o prăvălie, sau de a organiza o uzină sau un atelier.

Perle: Vreau să văd toate. Caut cauza lucrurilor. Admir lucrurile cum sunt făcute. Admir oamenii cari le fac. Nu sunt fetiță prea înțeleaptă dar nici proastă, și nici atât de neprețuită încât să mă poți adormi cu povești. D-ta știi cât valorează toate acestea, tată. Îți sunt recuoscătoare de altfel, că m'ai cruțat, pe cât a fost cu puțință, de a asculta cursurile rabinilor voștri; ale marabuților voștri, ale fachirilor voștri. Profesorul meu de religie, în loc de a mă instrui, imi face curte.

Sultanul: Oh! Oh!

Perle: Matale nu-ți place adevărul!

Sultanul: Ba-da. Totuși, copila mea, îți mărturisec, că adevărul mă plictisește. Lumea, zici tu, și eu cred tot așa, este un inel perfect care se învârteste în mod regulat, în jurul lui, oferindu-ne la fiecare anotimp aceleaș juvaericele înțepenite în acelaș loc. Totul în el se ține lanț și totul își are motivul său suficient. E fapt. Dar, cu drept vorbind fiica mea, ce plictiseală, ce monotonie. Să-mi vie repede un balaur ciudat, care să mă poarte cu capul în jos. La o așa vârstă sufletul tău să fie de atâta cuminenție, eu nu o înțeleg.

Perle: Capul e făcut ca să-l purtăm sus.

Sultanul: Suntem de acord. Vasă zică eu sunt un bătrân nebun. Deoarece știința te preocupă atât de tare, iar bunătatea mea părintească nu-ți refuză nici un mijloc de a-ți face toate gusturile, te rog foarte mult însă, ca pe lângă toate acestea și mijlocul tuturor ce curiozităților le înmulțești mereu, fă bine și arată-te tatălui tău și servitorilor săi cu o față mai veselă. Altmintrelea lumea zice, că știința îl face pe om trist și aceasta nu-i adevărat.

Perle: Dacă va trebui să mă mărit, voiu lua un meseriaș, un fabricant, un mecanic, un inventator. Vezi tăticule, vei organiza un concurs și voiu iubi pe acela care va fi prezentat înaintea juriului piesa cea mai rară și cea mai bine executată.

Sultanul: Despre asta vom vorbi altă dată.

Perle: Lasă-mă să trăiesc deci cum imi place. (Tace, apoi mașinal ia floarea, ce o pusea pe masă, când a intrat, o privește, o miroase. Apoi vorbind eșe incet.) Țesătorul face pânză pentru îmbrăcăminte, croitorul face haine, tăbăcarul pregătește pielea, și pantofarul face țghete (arătând floarea). Dar cine a făcut aceasta?

Sultanul: Cum aceasta?

Perle: Această floare... și pe toate celelalte? Cine face floarea?

Sultanul: Cine... Cine... Grădinarul.

Perle: Grădinarul? Azi dimineață, trecând pe terasă, am zărit un om cu un șorț albastru, cu

o pălărie mare de trestie și în picioare cu niște galenți. Dacă el a făcut floarea, atunci el este cel mai isteț dintre oameni. Nu-mi explic de ce nu i-ai dat lui cel mai mare oficiu în curtea D-tale. De ce nu-l face pe el primministru? imi pare cu mult mai ușor a conduce o țară, de cât a face o floare. Ei bine, de ce să nu mă măriți cu el?

Sultanul: Perle d'Ambre! Perle d'Ambre! Alah! Alah!

Perle: Mi-e dor de acest artist. (Se scoală și strigă pe afară) Grădinarule! Grădinarule! (El vine incet, ridică pălăria.)

SCENA II.

Aceiași și grădinarul.

Grădinarul: (Salutând la o parte) Prințesa!

Perle: Intră!

Grădinarul: Numai decât, Prințesă! Imi depun galenții... însă n'am ciorapi... scuzați-mă,

Perle: Ia-ți acești papuci de marochin.

Sultanul: Papucii mei?

Perle: Ții dau. Ți-i voiu încălța eu insumi.

Grădinarul: O Prințesă, Prințesă, nu se poate și sunt prea frumoși pentru mine.

Perle: De fapt sunt frumoși. Dar aceasta-i și mai frumoasă (arată floarea).

Grădinarul: La dorința D-voastră.

Perle: Cunoști aceasta?

Grădinarul: (râzând) Ah! Ah! Ah! sigur că o cunosc Prințesă. Roza simplex, roza simplă din Chiraz. Arbustul e mic și nu se curăță. Nu face prea mare efect în florărie, chi-miștii însă scot din ea parfumul. E foarte cunoscută.

Perle: Grădinarule, ești prea modest. Dumneata faci minuni și nici nu știi că le faci. Șezi. Ascultă-mă și răspunde sincer.

Grădinarul: Fie! Fie!

Perle: Cum dobândești Dumneata acest carmin viu? Această țesătură mlădioasă și moale, care lasă să treacă lumina și care respiră? Aceste imperceptibile stele de aur pusă la capătul acestui smoc de fire care sunt par'că de argint și de fildeș. Cum faci Dumneata, această țesătură, fără să rănești petalele de culoarea vinului în pahar. Cu ce țel de ace nevăzute le fixezi pe această capsulă de smalad una cu tulpina care o poartă și pe care ai altoit aceste puncte fine ca ghiarele unei pisicuțe? În care alambre ai distilat acest parfum volatil și delicat? Prin care canal l-ai introdus în nervurile floarei și l-ai vaporizat în jurul ei? Răspunde grădinarule. Eu vreau să știu totul. Condu-mă în atelierul tău, unde ai plâsmuit această capodoperă.

Grădinarul: Ah! Prințesă! Vorbiți așa de frumos încât eu nu înțeleg nimic! D-voastre observați acolo o mulțime de lucruri mici, pe cari eu nu le-am observat de loc în 40 de ani de grădinarit. O floare, e o floare. Pentru ca să o faci nu trebuie atâtea. Cu puțină apă, cu lumina soarelui, cu pământ eu voiu face atâtea, câte vă vor plăcea. Atelierul meu e grădina.

Perle: Explică-mi, explică-mi!

Grădinarul: Oh! e foarte simplu. Este mai întâiu un grăunte. Se face o gaură în pământ și pun grăuntele acolo. Se udă pe deasupra pentruca să nu moară de sete. Și când a beut bine din apă, atunci grăuntele crapă. Se desface de jos un mic păz și la partea superioară un ac mic, care sfredelește scoarța pământului și crește cu vremea. Atunci se desvoaltă frunzulițe mici, muguri și un mugure de floare. Mugurii devine un boboc, iar bobocul, dacă să hrănește bine, profită. Când floarea se simte strâmtorată în corsapul său, atunci ea rupe bobocul verde și își așterne rochița la soare. Ea ese din boboc cași tulpina din grăunte cu tot ceea ce ați spus D-Voastră, petalele, roza, pământul și stelele de aur. Mirosul ese la urmă. Atunci nu-i mai lipsește nimic, floarea e făcută. Mi-a fost destul să bag de seamă să smulg buruienile din jurul ei, și seara să ud pământul, Prășitoarea mea și stropitoarea mea, iată uneltele trebuincioase, Prințesă.

Perle: Bunule grădinar, nu mi-ai spus totul încă. Acest grăunte, despre care ai vorbit, așa de bine pregătit încât ese din el minunea minunelor cine l-a plăsmuit. Răspunde, răspunde, grăuntele... Grăuntele face floarea, dar cine a făcut mai întâiu grăuntele?

Grădinarul: Cine?... floarea.

Perle: Cum floarea?

Grădinarul: Floarea mamă, Prințesă. O altă floare, care era asemenea acesteia și pe care n'a cules-o nimeni. Rochița ei s'a veștejit. Nu poate cineva să fie totdeauna frumos. Nu-i așa? Un fruct n'a întărit la capătul bățului și în inima acestui fruct s'a copt grăuntele căruia nu-i rămâne decât să-l sădim.

Perle: Dar de unde iese floarea mamă?

Grădinarul: Din alt alt grăunte.

Perle: Și acest alt grăunte?

Grădinarul: Din altă floare.

Perle: Și această floare?

Grădinarul: Tot din alt grăunte. Floarea iese întotdeauna din floare. Aceasta merge totdeauna așa.

Perle: dă-mi voie dragul meu. Trebuie să fi fost un grăunte, cel dintâiu.

Sultanul: Sau o floare cea dintâiu.

Perle: Nu imoportă.

Grădinarul: Aceasta nu o mai știi.

Perle: Cine a făcut cel dintâiu grăunte? cine a făcut cea dintâiu floare. Deci nu ești tu acela, cari faci florile, grădinarule?

Grădinarul: Nici decum, nici decum, Prințesă, Poate predecesorul meu... M'ar interesa să știi și eu aceasta.

Perle: Deci, cine dar?

Grădinarul: D-voastră întrebați prea mult despre aceasta.

Perle: Prin urmare D-ta îngrijești zilnic plantele d-tale fără să te frământe gândul cine le face să crească? La ce-ți folosește că ai un cap? Aceasta e de neînchipuit. Nu știi cum s'o calific aceasta. E într'adevăr o tămpanie.

Grădinarul: Vă mulțumesc foarte mult.

Sultanul: Nu vă enervați, Vă rog... Grăuntele sau floarea s'a făcut dela sine și iată totul.

Perle: Aceasta nu se poate, tată... ca și cum ai zice, că pantofii Dūmitale s'au făcut dela sine, ceasornicul D-tale, sau chitara pe care am sfărmat-o.

Sultanul: Atunci le-a făcut un geniu... balaurul Azor, sau elefantul Bubbul. De ce nu?

Perle: Nu amesteca povestile Dumitale într'o poveste științifică. Aceasta pretinde o examinare foarte serioasă. Dacă mă gândesc nu cred nici un cuvânt din cele câte a povestit acest moji. O floare care face grăuntele, un grăunte care face floarea. (cătregădinar) Destul! Du-te de vezi de sabatele d-tale. Simt, că nu mă voi udi odihni până ce nu voi ști cuvântul din urmă despre aceasta. Poți să pleci, Grădinarule!

Grădinarul: Eu spun ceace știu, Prințesă!

Perle: M'ai înțeles?

Grădinarul: Mă duc. Mă duc. (Iese) (Prințesa cade pe un scaun plângând.)

SCENA III.

Sultanul: Câte griji îți faci, pentru o floare?

Perle: Dumneata nu poți înțelege. Lasă-mă.

Sultanul: N'ai de gând să vii la masă, Perle?

Perle: Nu mi-e foame!

Sultanul: O melodie de chitară te-ar calma.

Perle: Vreau liniște.

Sultanul: Poate ar fi mai bine să te culci.

Perle: Nu mi-e somn.

Sultanul: Eu, care nu-mi sparg capul cu atâtea griji mă duc să mă culc și să dorm. Cred, că n'ai de gând să petreci toată noaptea pe aceasta terasă?

Perle: Nu știu.

Sultanul: Imbracă-te, cel puțin mai bine.

Perle: Vreau să mor.

Sultanul: Pentru o floare?

Perle: Pentru o floare, da.

Sultanul: Dacă nu te poți liniști, îți promit, scumpo, că începând de mâine dimineață, voi căuta în provinciile cele mai îndepărtate ale împărăției, ce o cârmuesc, pe acel om iscusit, dorit de tine. Atâta doar, să nu fi murit.

Perle: Îți jur, că numai cu el am să mă mărit.

Sultanul: Nu exagera!

Perle: Și dacă el nu mai există?

Sultanul: Secretul lui te va mângăia.

Perle: Dacă nu l-a dus cu sine în mormânt. (perdută de durere.) Am să-l urmez.

Sultanul: Acesta-i mijlocul de a nu ști mai mult nimic. Și vei renunța la atâtea alte mistere?

Perle: In afară de floare... altceva nu mă interesează.

Sultanul: Ei bine, te las cu floarea ta. Blestemată să fie știința și să trăiască mitologia, care explică totul, fără a obosi capul.

(Sfârșitul tabloului I.)

Din bătrâni:

— Cine seamănă vânt, seceră furtună.

— Ori ce faci, fă cu înțelepciune și privește, întâi, sfârșitul.

VIATA

— Roman —

(12) de Sabin G. Truția.

Această scrisoare, pe care Olteanu o citise de nenumărate ori și pe care o purta mereu cu el, ca pe-o relicvă prețioasă, dovedea îndeajuns prietenia lui Petrișor. Cum a și putut oare să se îndoiască? N'a dat Petrișor destule dovezi în trecut, că prietenia lui e sinceră și dezinteresată? O, da, a dat chiar dovezi de acelea de cari poate nimeni altul nu ar fi fost capabil. Dar pentru clipele de îndoială, prin cari l'a neîndreptățit pe Petrișor, a simțit destulă remușcare. Putea de-acum să înfrunte privirea lui Filipanu. Și când acesta, statornic obiceiului, îl întreba, privind-l sfidător: Unde ți-e pretenul, dle Olteanu? el răspundea nepăsător: Nu știu. Zâmbetul sarcastic al avocatului Filipanu nu-l mai altera, dar lipsa prietenului plecat departe o simțea din zi în zi tot mai mult. Pierduse un camarad cum nu mai putea să găsească. Las, că erau în oraș mulți tineri, cari îi înbiau pe întrecute prietenia, dar nici unul nu putea să-l înlocuiască pe Petrișor, față de care era legat sufletește încă din anii adolescenței. Ii era prieten și Lucian Popescu, singurul pentru care începuse să simtă, după plecarea lui Petrișor, o simpatie deosebită, dar acesta prea era boem. Datorită vervei sale oratorice și înzestrat fiind cu un excelent spirit de observație, Lucian Popescu era considerat ca unul dintre cei mai buni avocați. Nu avea birou propriu, dar câștiga bani frumoși, ca practicant la unul din avocații cu bună reputație din oraș. Era băiat foarte deștept și avea darul să istorisească cu mult haz întâmplări nostime din viața de toate zilele. Pe lângă ocupația profesională, se mai îndeletnicea uneori și cu scrisul, colaborând la câteva ziare și reviste provinciale. Cu aptitudinile ce le avea, un altul ar fi știut să-și facă o situație strălucită, dat fiind că era și băiat frumos, dar el prea era ușuratic. Iși petrecea nopțile prin cafenele și baruri, chefund în tovărășia actorilor de varietei și nu se reîntorcea acasă decât în zori, amețit și legănându-se pe picioare. Se culca adeseori îmbrăcat, trântindu-se pe o canapea cu arcurile hodorogite, iar dimineața se prezenta la tribunal cu ochi umflați de chef și cu hainele șifonate. De câteori n'a încercat Olteanu să-l smulgă

din ghiarale acestei vieți ușuratic, dar totul a fost zadarnic. Timpul trecea, strecurându-și clipele în veșnicie și Olteanu se convingea din zi în zi tot mai mult, că un prieten atât bun și devotat, cum fusese Petrișor, n'o să mai găsească niciodată. Se cunoșteau încă de pe băncile școlii și, cu toate-că Olteanu era mai mare cu doi ani, se simțiră atrași unul spre altul de o putere tainică. Încă din prima zi când se văzură în curtea liceului, lui Olteanu îi păru foarte draguț și simpatic băiețușul îmbrăcat în straie țărănești, iar Petrișor simți o adâncă stimă pentru studentul elegant care împărțea caiete băieților mai săraci. Făcură cunoștință și, în scurtă vreme, ajunseră prieteni. Ca licean în clasa întâi, Petrișor rămase orfan de tată. Această împrejurare îl făcu pe Olteanu să se simtă și mai mult atras spre copilul cuminte și blând. După șase ani petrecuți împreună, Olteanu își luă bacalaureatul și plecă la Universitatea din Pesta, iar Petrișor trecu la liceul din Beiuș, pentru a împlini dorința tatălui său, care, încă în viață fiind, ținea cu orice preț ca băiatul lui să învețe și carte românească. Fiind acum departe unul de altul și neavând posibilitatea să convină decât în vacanțe prietenii începură să corespundeze. Iar în timpul războiului prietenia lor deveni și mai strânsă. Olteanu, fiind amânat în două rânduri, pentru motivul că era cam debil, fu încorporat în primăvara anului 1917, iar după câteva luni, când veni rândul tinerilor din ultima serie, îl urmă și Petrișor. Serveau în acelaș regiment și suferințele războiului i-a apropiat tot mai mult sufletește. Cu ocazia ultimelor lupte dela Isonzo, Olteanu, atunci sublocotenent, fu grav rănit la un picior și rămase mult în urma soldaților cari înaintau cu iuțeală spre inamic. Vru să se panseze, când în fața lui cerul se despica, luminându-se ca într'o scăpărare de fulger. Simțind o sguduitură bruscă, își duse instinctiv mâinile la cască, apoi, pierzându-și cunoștința, se rostogoli subț valul de pământ răscolit de obuz. În această stare îl găsi Petrișor, care se retrăgea din linia de luptă, rănit la cap de un glonte și cu obrazul spintecat de baioneta unui vânător alpin. Artileria italiană bătea cu furie, lungind mereu tirul, pentru a tăia retragerea trupelor austriace cari fură respinse. Petrișor, fără a lua în seamă obuzele cari cădeau cu nemiluita, sгурmând colinele presărate cu morți și răniți, îl scoase pe Olteanu de

subț movila de pământ și începu să-l panseze. Neavând pansament îndeajuns pentru a putea stavili scurgerea sângelui, Petrișor își scoase cămașa, ba își tăie și o mânecă dela veston. Il luă apoi în brațe și îl duse pe o distanță de câteva mii de pasi, până la primul post de ambulanță. În drum spre ambulanță Olteanu își reveni pentru câteva momente și, văzându-se purtat în brațe de Petrișor, a cărui față cuprinsă de o paloare cadaverică era plină de sânge și sudori, întrebă nedumerit:

— Unde mergem?

— Nici eu nu știu precis, răspunse Petrișor, gâfâind obosit. În tot cazul însă, aș vrea să găsesc pentru tine vre-un adăpost unde să poți fi pansat de un medic.

— Și ai de gând să mă porți până acolo tot așa în brațe?

— Firește, de cumva nu voi întâlni în d'un niște brancardieri.

— Sunt greu, Petrișor...

— O, nu! din potrivă, îmi pari ușor ca un fulg. Și chiar greu de-ai fi, nu uita că în atletică am luat în totdeauna premiul întâi.

— Asta o știu, dar vezi... și tu ești rănit.

— Ce-are-aface! șopti Petrișor, fixându-și în depărtare privirea sticloasă. Picioarele și mâinile îmi sunt bune, iar capul nu importă de-ocamdată. Tu ești rănit la picior și singur n'ai putea...

Dar Olteanu nu percepă nimic din ceea ce mai spuse Petrișor, căci își pierdu iarăși cunoștința. A doua zi pomenindu-se într'un spital și vrând să cunoască împrejurările între cari a ajuns acolo, o întrebă pe sora de caritate care îl îngrijea.

— Cum am ajuns aici?

— Cu primul transport de răniți.

— De sine înțeles, zâmbi el în silă, mi-o închipuiam asta; dar alte împrejurări nu se cunosc?

— Ba da. Se știe că ai fost găsit de niște brancardieri în apropierea unei ambulante, zăcând alături de un „cadet.“ Cum ați putut ajunge din linia de luptă până acolo, de-ocamdată e o enigmă. Chiar brancardierii erau nedumeriți. Cadetul, deși robust și cu musculatură de atlet, având osul occipital sfărâmat, nu putea să facă pe picioare un drum atât de lung. Și lucru curios... Cămașa și o mânecă dela vestonul cadetului erau înfășurate pe piciorul d-tale, servind ca pansament. Că l'ai fi adus d-ta pe cadet, nu e de loc verosimil, căci, în comparație cu construcția d-tale, cadetul e un colos; iar el, oricât ar fi de voinic, cu rana

ce-o avea, nu era capabil să sprijinească pe altul. El nu avea ordonanță, iar soldatul d-tale — după cum suntem informați — a căzut la începutul luptei. Alți soldați, sau răniți, nu v'au adus, căci dacă ar fi cazul, aceștia nu v'ar fi părăsit tocmai în apropierea ambulanței. Sunt împliniți doi ani de când fac serviciu ca soră de caritate, dar sincer spunând, încă n'am auzit pomenindu-se despre un asemenea caz. Și nu e de mirat, dacă personalul spitalului se simte amuzat când vorbește despre „enigma celor doi camarazi.” Cadetul încă nu și a revenit; și e puțină speranță să scape. Se poate foarte ușor să obvină o o meningită, eventual altă complicație și pe urmă...

— E aici și el?

— Da, e în camera de alături.

— Nu s'ar putea să fie adus cu patul aici, sau să trec eu în camera lui?

— Depinde de bunăvoința d-lui prim-medic.

— Și în primul rând de bunăvoința ta, soră.

— Sunteți rudă? întrebă ea, înduioșată.

El clătină din cap, posomorât.

— Mai mult decât rude; suntem „prieteni.”

Și abia atunci a înțeles pe deplin, cât de mare și sinceră era dragostea lui Petrișor pentru el. Era mult mai grav rănit și totuși l'a purtat în brațe, poate cu eforturi supra-omenești, pe o distanță de câteva mii de pași. De ce? Și îngrijorat de soarta unui camarad, nu și-a pierdut cunoștința decât atunci când a zărit fâlfăirea stegulețului cu cruce roșie. De ce? Întrebări greu de definit, mai ales pentru aceia cari nu cunosc puterea dragostei.

Dorința de a fi lăsat să treacă în camera unde zăcea Petrișor, nu i-a fost împlinită decât după câteva zile, pe motiv că acesta avea nevoie de liniște absolută. Dar însăfârșit, după o luptă grea între viață și moarte, Petrișor fu declarat în afară de orice pericol. Și ce bucurie a fost pentru ei clipa revederii! Sunt ani de-atunci și totuși își reamintește clar.

După câteva luni, petrecute într'un spital din Laibach, pleacă la vatră, convalescenți. Răsboiul se terminase. În toamna aceluiaș an își reîncepură studiile întrerupte. Și anii au trecut, fără ca atmosfera prieteniei lor senine să fi fost cătuș de puțin tulburată. Ba mai mult; lui Petrișor i s'a dat o nouă ocazie să-și dovedească dragostea sinceră și desinteresată.

În vara când Marcela terminase liceul, Olteanu plecă într'o după-amiază, întovărașit de Petrișor, să-i facă o vizită lui Desianu. Și cum Marcela îl rugase cu altă ocazie să-și aducă și vioara, el se executase întocmai. Robit de frumuseța și drăgălășenia Marcellei, el cântă cu atâta patimă, cum nu mai cântase poate niciodată, iar Marcela îl privea zâmbindu-i visătoare.

Rugându-o să-l acompanieze la pian, ea primi bucurioasă și începură să execute împreună o arie din Faust.

— Ce frumos cânti, dsoară Marcela, îi spuse el, când ultimele acorduri ale pianului se stânsură ca într'un oftat prelung.

— Tocmai ceea ce voiam să spun eu despre d-ta, zâmbi Marcela, privind-l cu admirație. Ce păcat că nu ai urmat Conservatorul. De altfel, încă nu e târziu.

— Târziu de tot nu e, dar astăzi sunt preocupat de alte griji.

— Și nu ai putea să renunți la aceste griji, măcar pentru o vreme oarecare?

— S'ar putea și asta, spuse el, privind nedumerit spre Petrișor, care, în tot timpul acestei conversații, se plimbăse prin cameră îngândurat. Firește, el nu-și dădea seama că Petrișor o iubește pe Marcela. Știa că au copilărit împreună și nu-și putea închipui să existe între ei altceva decât o prietenie și dragoste frățească. Spre seară, prietenii se pregătiră de plecare, dar Desianu, fiind bine dispus, îi reținu la cină.

— De ce atâta grabă? Abia am schimbat câteva vorbe și vrei să și plecați? De-o vreme încoase Petrișor s'a cam lenevit și nu prea dă pe acasă, iar pe d-ta nu te vedem decât la zile mari. Haide, nu-mi faceți mofturi, că mă supăr.

Până să se servească masa, Desianu îl invită pe Olteanu la o parte de șah. Petrișor rămase să privească jocul, iar Marcela, ca orice gospodină, plecă la bucătărie.

După prima parte, în cursul căreia Olteanu se dovedise un jucător excelent, Petrișor se ridică și trecu în cerdac. Peste puțin, Desianu fu anunțat, că un domn sosit tocmai atunci dela Timișoara, ar vrea să-i vorbească.

— Tocmai acum? se irită Desianu. N'a avut vreme toată ziua? Sau nu putea să vină la dimineață? Ei, drăcie!

Dar amintindu-și că „domnul” din chestiune nu putea fi altcineva decât negustorul care se oferise să-i cumpere grăul ce-l avea de prisos, se insenină și îl privi pe Olteanu zâmbind.

— Scuză te rog, un moment... și trecu în camera unde îl aștepta negustorul. Rămas singur, Olteanu admiră o vreme colecția armelor atârinate pe un perete, apoi se apropiă de geamul deschis și privi spre grădina plină cu flori.

— Tu, aci, Petrișor? auzi glasul Marcellei.

— Da, am venit să mă plimb puțin printre brazii copilăriei mele.

— Ce poetic ești! Dar spune-mi, de ce îți lași prietenul singur? are să se supere.

— O, nu! El e atât de bun și modest, că nu ar putea să se supere.

— Te felicit.

— De ce?

— Pentru că ai un prieten atât de bun.

— Da, e foarte bun. Dar să te întreb: Ai venit și tu aici numai de dragul brazilor?

— Ce întrebare! râse ea. Știi doar, că îmi este drag tot ce-mi amintește de copilărie; acum însă n'am venit de dragul brazilor, ci pentru a culege salată.

— Ești o gospodină excelentă! Dar stai, nu te grăbi așa; vreau să-ți spun ceva interesant.

— Mă grăbesc, fiindcă trebuie să gătesc masa. Altfel nu veneam să culeg salată, ci trimiteam pe una dintre servitoare. Ele însă cam au obiceiul să zăbovească. Ceea ce vrei să-mi spui, îmi vei spune la masă, eventual mai târziu. Vino și tu în casă; nu-ți lăsa prietenul singur.

— Nu e singur. De altfel, prin ceea ce intenționez să-ți spun, am să pledez în favorul lui, așa că...

— Ce curios ești astă seară...

— Îți par numai. În tot cazul însă am să-ți vorbesc foarte serios.

— Ei bine, te ascult, dar te rog să-mi spui cât se poate mai repede.

— Un minut, și am terminat. Te rog însă și eu, să-mi răspunzi la întrebări cu toată sinceritatea sufletului tău nobil și curat. O vei face asta?

— Te mai îndoiești?

— Nu.

Glasul lui Petrișor deveni tremurător și umil.

— Îl iubești pe Tiberiu?

— Petrișor...

— Spune, îl iubești?

— Nu!

— Dar el te iubește.

— De unde o știi asta? Ți-a spus-o poate el?

— Nu mi-a spus-o, dar știu.

— Regret, dar eu nu pot să-l iubesc. Cel mult, pot să-l stimez, ca pe cel mai bun prieten al tău.

— Atunci iubești pe altcineva.

— Se poate.

— Nu uita însă că Tiberiu e foarte bogat. Nu e poate tocmai atât de frumos cum îți par alții, dar în tot cazul e drăguț. Eu îl cunosc de vreme îndelungată și pot să te asigur că e un băiat cum rar întâlnești.

— Cred și știu, șopti ea posomorită, însă...

— Te rog, nu întrerupe fraza; spune-mi totul.

— Nu am ce să-ți spun, Petrișor; de ce mă tot întrebi? Sau vrei poate să mă vezi plângând? Copil rău ce ești!

— Nu plânge Marcela. Lacrimile tale m'ar face să sufăr. Eu nu-ți doresc decât fericirea și credeam că poate...

— Ce credeai? întrebă ea, strivind între gene câteva boabe de lacrimi.

— Credeam că și tu îl iubești.

— Nu, Petrișor. Eu îl voi iubi veșnic pe acela pe care l'am iubit și în trecut. O știi foarte bine și nu trebuia să te îndoiești.

— Dragă Marcela!

Iși razimă capul de umărul lui și, ridicându-și privirea spre creștetul brazilor, zâmbi înseninată.

— Petrișor... ce frumoși sunt brazilii copilăriei noastre!

— Da, sunt nespus de frumoși!

— Și spune-mi, ai fi putut renunța?

— Dacă îmi spuneai că îl iubești...

— Și ai fi uitat totul?

— Asta nu, dar în tot cazul m'as fi resemnat.

— Pentru un prieten?

— Da, pentru un prieten.

— Și crezi că tu îmi ești drag numai pentru că ești frumos? Urâtule! și... alergă sprintenă spre bucătărie.

Olteanu era lămurit. Se retrase dela geam, încet și, așezându-se iarăși la masă, privi distrat spre un tablou încadrat în ramă de argint. Ce bun băiat e Petrișor!... își zise. Și câtă nobleță nu se ascunde în sufletul lui! Pe vremuri, pentru a-și putea salva prietenul, n'a pregetat să se jertfească; iar acuma, tot pentru acest „prieten“, e gata să renunțe la ceea ce prețuia poate mai mult decât viața, la iubirea lui.

Atras de frumuseța și dragălășenia Marceliei, începuse și el să o iubească. Și era decis chiar, să-i facă ocazional declarația, că ar fi fericit dacă ea ar consimți să-și împartă viața cu el. Înțelegând însă, încă din bună vreme, că inima ei palpită pentru Petrișor, s'a resemnat; și, resemnându-se, a știut să se comporte în așa fel, încât să nu mai tulbure liniștea sufletească a celor doi îndrăgostiți.

Prietenia între el și Petrișor a rămas aceeași care a fost în trecut, caldă și sinceră. Și nu e de mirat, dacă s'a simțit adânc jignit când Petrișor plecase fără să-i spună măcar o vorbă. Dar în sfârșit, primi scrisoarea din care înțelese totul. Iar după două luni, sosi și a doua scrisoare, expediată din New-York. Aceleași tânguiri ca în prima, înflorite cu descrierea unei furtuni pe mare, înregistrată în ultimele zile ale călătoriei. Olteanu se pregătise în deosebite rânduri să-i răspundă, dar socotind că plecarea lui Petrișor se datorește unei neînțelegeri, ținea cu orice preț să vorbească întâi cu Desianu. Nădăjduia că lucrurile se vor lămuri și aplană în așa fel, ca Petrișor să se reîntoarcă acasă, pentru a putea reîncepe — și încheia chiar — „povestea firului de nalbă“, cum numea el idila dintre Marcela și Petrișor, care dura încă din anii adolescenței. Dar tocmai când era decis să plece la Desianu, fu informat că Marcela a logodit cu Andrei Pănescu. Olteanu rămase stupefiat. Pe Andrei Pănescu îl cunoștea din timpul războiului. Servise ca locotenent la un regiment de artilerie care fusese trimis pe frontul italian în ultimul an al războiului. La popota diviziei conveneau adesea. De altfel, cine nu-l cunoștea pe locotenentul Pănescu, nababul bucovinean, care se făcuse vestit în cercurile ofițerești prin viața lui destrăbălată!? Singur acela care era mai îndrituit la asta, pentru fericirea propriei și unicei sale fiice, adevărat Desianu. nu-l cunoștea.

Sărmana Marcelă! își zise Olteanu amărit. L'a pierdut pe Petrișor, care era idealul întrupat, pentru un alter Filipanu; căci o mai bună potriveală de caracter și fisionomie, ca între Andrei Pănescu și avocatul Filipanu, nu ai fi putut găsi, nici măcar să cauți cu lumânarea. Sărmana Marcelă! repetă el, frământându-și mintea în căutarea unui desnodământ favorabil, prin care ar fi putut să-l îndepărteze din apropierea Marceliei pe Pănescu și să-l readucă pe Petrișor.

Nu renunțase să-i vorbească lui Desianu, pentru a-l avertiza, că prin ceea ce e hotărât să facă, va ruina, fără doar și poate, viața șifericirea unicei sale copile.

În scrisoarea expediată din New-York, Petrișor îl ruga stăruitor să nu-i ascundă nimic și să-l țină în curent cu tot ce ar fi să se întâmple în lipsa lui. Și i-a scris totul, chiar crudul adevăr. Trebuia să o facă asta, căci așa îi ceruse Petrișor; dar nu se va odihni o clipă și nu va cruța

nimic, pentru a vedea încheiată, așa cum e logic, „povestea firului de nalbă“...

Olteanu lovi cu bastonul în trotuar, ca înt'un dușman închipuit și nimeri întâmplător într'o băltoacă. Stropii de noroi ce-l împroșară în obraz îl făcură să tresară. Se opri brusc; și, rotindu-și în jur privirea uluită, constată cu multă surpriză, că se găsea într'un cartier necunoscut. Subt povara gândurilor cari îl ținură încătușat, n'a luat seama, că trecuse de mult prin strada în care își avea locuința.

Ce ghinion! își zise, ștergându-și cu mâna înmănușată stropii de noroi de pe obraz. Am început ziua asistând la un accident, iar acuma poftim! în loc să nimeresc acasă, mă pomenesc rătăcind în miez de noapte pe străzile orașului...

Fără să poată recunoaște locul unde se găsea, făcu stânga împrejur și o luă înapoi. Ningeă; iar casele scunde și sărăcăcioase, pe cari le privea în treacăt, măreau par'că și mai mult întunerecul nopții. Dela o vreme, nimerind într'o promenadă, unde își făcea de obicei plimbările de seară, începu să ofteze ușurat. Vru să-și domolească pașii, dar amintindu-și că mamă-sa îl așteaptă lângă soba caldă, o luă înainte grăbit, și, câteva minute în urmă, se opri gâfâind obosit în fața unei porți. În sfârșit, nimerise acasă. În aceeași clipă, ceasornicul unei biserici minoritare semnală miezul nopții.

(Va urma)

Sabin G. Truția.

*

„Așisderea și femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și cu bunăcuviință să se împodobească, nu cu întocmirea părului, au cu mărgăritare, au cu haine scumpe; ci cu fapte bune, precum se cuvine femeilor ce mărturisesc că se tem de Dumnezeu“. (Sf. Ap. Pavel cartea I. către Timoteiu 2. 9—10.)

„Să-și iubească bărbații, să-și iubească fiii, să fie cu mintea întreagă, curate, să-și vadă de casă, să fie plecate bărbaților săi...“. (Către Tit. 2. 4—5.)

„Podoaba lor... omul cel ascuns al inimii într'u nesticăciunea spiritului cel blând și lin, carele este înaintea lui Dumnezeu de mult preț; Căci așa se împodobiau, odinioară, și sfințele muieri, cari nădăjduiau într'u Dumnezeu plecându-se bărbaților-lor lor.“ (I. s. Petru 3. 3—5.)

*

SCRISORI CRONICĂ

†! Prea iubite Părinte,

Când ne-ați trimis întâia scrisoare, în care ne-ați comunicat impresia ce v'a făcut numărul de probă și ne-ați promis că încurând ne veți trimite o listă de abonați noi, nici nu visam că numărul abonaților noui ar putea să se apropie de numărul: 50. Ori cum, cincizeci de abonați noui, câștigați de o singură persoană, nu este un lucru de toate zilele. Acest lucru nu-l poate face decât un preot, care în zelul său nefermărit pentru „Impărăția lui Hristos” e gata a se jertfi și... a se face „tuturor toate”. Este o muncă vrednică de un preot-apostol care nu vede în fața sa decât pe Hristos, pe care vrea să-L servească și sufletele pe cari vrea să le mântuiască.

Preaiubite Părinte, Suntem la încheierea numărului din Februarie și culegătorii așteaptă nerăbdători rândurile prezente, cari, tocmai pentru aceasta, mă voiui sili ca să fie, acum, cât mai puține.

Vă mulțumim din inimă pentru cei peste „cincizeci” de abonați noui pe cari ni-i-ați câștigat. Nu vă cunosc încă personal, dar deoarece noi avem de patroană pe Sfânta Tereza de Pruncul Isus, presupun că sunteți un venerator al Ei și că lista pe care ne-ați trimis-o, nu este altceva decât un trandafir cu 52 de petale, pe cari ni-l trimite Sfânta Tereza — de data aceasta — prin Sfinția Voastră.

Fără îndoială că acești 52 de abonați noui (și alții încă afară de aceștia) ne-au procurat o mare bucurie. De-o parte speșele materiale — prin contribuția acestora — ne vor fi ușurate mult. Bucuria noastră este, însă, mare mai ales pentru că „Flori de crin” pătrunde din ce în ce în mai multe familii, în cari va putea să dea sfaturi mamelor și va putea sădi imaculate „flori de crin” în inimile fetelor tinere și nevinovate.

Dumnezeu să vă binecuvinteze, Părinte, munca de două ori apostolică: întâi pentru că ajutați o revistă creștină, iar a doua oră pentru binele sufletesc pe care nu mă îndoiesc că îl veți face — prin revista Flori de crin — celor cincizeci și două de noui abonate. Mai ales dacă între colaboratorii devotați ai revistei vă veți înrola și Sfinția Voastră.

Dumnezeu să vă răsplătească și
„Lăudat să fie Isus”

vă zice cu multă iubire creștinească:

Red. și Adm. Rev. „FLORI DE CRIN”.

† **Monsign. Dr. Ioan Coltor**, f. ministru, canonic, prelat, etc. mare orator bisericesc, a trecut la cele vecinice în 29 Dec a. tr. A fost colaborator la revista noastră, dar nu-i luăm în nume de rău faptul că n'a scris (deși în repetițe rânduri ne-a asigurat că va scrie și că se pregătește cu un tratat întreg despre femeie și apostolatul creștin) deoarece de către nesfârșitele sale ocupații nu l-a putut desface decât moartea.

A fost un om mare. Neamul și Biserica a pierdut mult prin dânsul. Dumnezeu ceriului să-l așeze cu dreptii întru Impărăția Sa!

Colaboratorul nostru, **Păr. Dr. Alois L. Tăutu**, prof. de Teologie în Oradea Mare, în 4 Ian. o. a fost ridicat la rangul de canonic. Aceasta alegere, mult așteptată, a fost primită cu mare simpatie de către toți preoții Eparhiei, deoarece toți cunosc activitatea apostolică — mai ales pe calea presei și a reuniunilor pii pe care a dezvoltat-o Păr. Tăutu. Noi, profitând de aceasta fericită ocazie, colaboratorului nostru iubit, și neobositului scriitor bisericesc, îi aducem cele mai sincere și bucurtoase felicitări.

Colaboratori noui. Putem aduce la cunoștința prietenilor noștri, că numărul colaboratorilor noștri a crescut din nou și încă a niște nume distinse: **Dr. Ioan Georgescu**, canonic f. dir. al liceului din Constanța, autorul mai multor cărți istorice de-o mare valoare, **Dr. Titus Malai**, profesor al Academiei Teologice din Cluj, f. vicar episcopal al Năsăudului, de asemenea bine-cunoscut și iscusit publicist și **Pr. Căpt. Dr. T. Potcaș**, confesorul garnizoanei din Oradea, îndemânată mânător al condeiului.

Rândurile acestora se mai întregesc și cu două forțe mai tinere dar foarte capabile: Profesorul **Alexandru Ionel** și **Ioan Aldea**.

Având în vedere că nu numai colaboratorii ci și abonații s'au înmulțit credem că în viitor, Flori de crin va progresa. Prietenii noștri să continue numai cu rugăciunea și propaganda.

Justiția omenească. Înainte de Crăciun ziarele comentau în diferite forme condamnarea la câteva luni închisoare a unui cioban pentru-că a ucis un urs care-l atăcase și de care altfel n'ar fi putut scăpa. L'au părât vânătorii — proprietari ai locurilor și l-au condamnat judecătorii. Halal și de vânători și de judecători cari pretuiesc mai mult vieța unui animal decât a unui om, fie acela chiar și cioban.

Motivul condamnării a fost „că este animal rar” și că „n'avea permis” de vânătoare. Poate mai erau și alte motive atât de ridicole! Adică, dacă n'ai „permis” și te atacă vre-un urs ori lup trebuie să stai cu mâinile în sân, pentru ca din carnea ta să se ospăteze „animalul rar”. Fiindcă așa vrea justiția omenească.

Și să mai zică cineva că astăzi nu se aruncă, cel puțin indirect, oameni înaintea fiarelor sălbatice! Numai că azi se face în formă mai șiretă și dăghizată.

Mult mai omenește ar luca autoritățile, dacă ar organiza adevărate vânătorii pentru stăpîrea tuturor animalelor periculoase (ca lupii și urșii mai ales) căci prea sunt multe victimele omenești în țările muntoase și păduroase și prea multe familii rămân fără de sprijin în toul iernei!...

Delabăsești.

BIBLIOGRAFIE

Almanahul Revistei „Viața” pe 1934. a apărut în condiții excelente. Pe lângă partea calendaristică, partea literară cuprinde o mulțime de articole variate și foarte instructive. Mai ales din punct de vedere al Moralei și Credinței creștine sunt la înălțime. Partea aceasta este presărată cu poezii frumoase, dar și cu bucăți humoristice reușite și sănătoase. Se încheie cu o bogată cronică din țară și streinătate. Prețul 15 lei. Se poate avea dela Red. Revistei „Viața”, Tipografia „Serafica” Săbăoani, j. Roman.

Calendarul Revistei „Izvorașul” pe 1934. Precum Revista așa și calendarul conține, pe lângă partea calendaristică și literară bine redactată, o mulțime de bucăți muzicale, peste 20, așezate pe note. În partea literară cuprinde

doine, cântece, ghicitori, proverbe, bașme, povestiri, legende, obiceiuri, și altele cari aparțin folklorului literar. Păr. Gh. N. Dumitrescu — Bistrița poate fi mulțumit de munca titanică pe care a depus-o la redactarea acestui calendar. Noi îl felicităm sincer.

Prețul calend. 30 lei. Se poate comanda dela Tipografia „Izvorașul” Bistrița—Mehedinți.

Al. Lascarov-Moldovanu: Viețile Sfinților, București. Editura „Cugetarea” Str. Matăsari 23, Broșura 16 lei.

Au apărut primele două broșuri din viețile Sfinților pe cari le lucrează foarte cu multă grijă distinsul și zelosul nostru colaborator Al. Lascarov-Moldovanu. Nu mai este nevoie de nici o recomandare elogiasă pe care, de alt fel, ar merita-o pe deplin. Cititorii noștri îl cunosc prea bine. Au avut ocazie să-i îndrăjească scrisul ușor și fin... Au citit și recenziile noastre asupra câtorva din multele

sale lucrări, iar lucrările prezente sunt la înălțimea celorlalte, cu deosebire că acestea sunt direct religioase și moralizatoare.

Broșurile vor apare lunar; cinci broșuri vor forma un volum, dar fiecare broșură va avea un cuprins neatârnat de al celorlalte. Broșurile de mai sus sunt cele dintâi broșuri ale lunii Ianuarie.

Viețile sfinților ale dlui Al. E. M. vor forma o lectură hrănitare și recreatoare pentru tineretul nostru școlar mai ales.

P. Raul Plus S. I.: Infruntă vieța. În Editura Reuniunilor Mariane din Blaj s'a tipărit de curând o foarte prețioasă carte în formarea morală a tineretului; Infruntă vieța. Conține nu mai puțin de 57 meditații scurte și sugestive, pregătite anume pentru tineretul intelectual. La început dă și câteva sfaturi practice pentru a putea face ușor și

cu fruct ori care meditație. Zelosul traducător al acestei cărți, care deși are 88 pag. se vinde numai cu 12 lei bucată, credem că-l ghicim în persoana prietenului și colaboratorului nostru: Prof. I. Vultur, care, din modestie, și-a retăcut numele.

Se poate avea dela Tipografia Seminarului Teologic—Blaj.

Reviste :

Blajul, revistă de cultură, Blaj, str. Regele Ferdinand 23. Abonament anual 180 Lei. Apare lunar, sub conducerea dlui Prof. Nicolae Comșa.

Avem credința că și aceasta revistă, cași tot ceceea apare la Blaj, va fi la înălțimea chemării. Numărul însemnat al profesorilor cari o redactează sunt o puternică garanță. Primele numere apărute sunt f. bine pregătite și se va mai perfecționa mereu.

Dorim noiei Reviste vieață lungă.

Noi încă o recomandăm călduros cititorilor noștri, ca pe o revistă, care pe lângă cultură, va propaga și moralitatea.

Bunul Păstor, Oradea Str. D. Cantemir 4. La Rvdis. Păr. E. Bran. Părinții Parohii ai bis. române unite din Cradea, pentru a-și putea implini cât mai bine misiunea lor de „păstori” în turmă lui Hristos au scos un buletin lunar, care se trimite gratuit tuturor parohienilor. Când frumos realizat, binevenit în orașe mari, unde imoralitatea se desfășoară în largă ei posibilitate și unde sectarii își câștigă — în vederea tuturor autorităților — numeroșii și periculoșii ei aderenți. Să dea Domnul că aceasta nouă lumină să conducă spre limanul cerului Turma Bunului Păstor: Iisus.

Maria, Buletin pentru tinere. Blaj. Tipografia Seminarului Teologic.

Păr. Gavril Pop, dela lic. de fete, de asemenea, scoate un simpatic buletin mic pentru tinere (fete). Primul număr a apărut în Ianuarie a. c. Abonamentul pe lunile: Ian.—Iunie 12 lei.

Recomandăm călduros în atențiunea cateheșilor atât (buletinașul „Maria” cât și „Marianistul”. Chiar și în atenția celor nepăsători.

Revista Scriitoarelor și Scriitorilor Români apare sub direcția Doamnei Aida Vrioni, în București, str. Brezoianu nr. 37. Abonament anual 220 lei. Apare lunar.

Mănunchiul de scriitori și scriitoare grupe în jurul acestei reviste muncesc la îmbunătățirea ei internă și externă, ca e se și resimte. Astăzi Revista Scriitorilor . . . este în rândul celor mai alese reviste din țară. Colaboratorii distinși pe cari li are li ridică prestigiul ei de-asupra multora. Literatură, artă, critică.

Poporul Românesc, Gara Chitila — jud. Ilfov, este o revistă cu multă îngrijire redactată, pentru folosința muncitorilor dela sate și orașe. Articole prețioase, colaboratori aleși Clîșee frumoase. Multe știri felurite. Abonament 120 lei.

Orientări, Moinești. Abonam. 100 lei. Anul II.

Revistă lunară bineredactată cu articole și studii interesante. Curagioasă, căci este f. aspră cu abonații cari au primit revista dar nu și-au plătit abonamentul. Are un „tablou permanent al datornicilor”. Cuprins variat.

Inmuguriri, Fălticeni, str. I. Creangă nr. 35. Redactori: Mihail Havriș și Prof. Virgil Tempeanu.

„Inmuguriri” încă este o simpatică revistă literară-artistică-socială pe care o notăm cu multă plăcere. Are și ilustrații cu vederi frumoase. Anul II.!

POSTA REDACȚIEI ȘI ADMINISTRAȚIEI

Mulțumim tuturor cari la începutul acestui an ne-au câștigat abonați noi, precum și celor ce s'au silit să achite abonamentul înainte. Regretăm însă, că neprevăzând înmulțirea abonațiilor așa de simțitor, am tipărit numai cu câteva exemplare mai mult decât câte ne-ar fi trebuit, de aceea s'au și epuizat toate. Avându-se în vedere lipsa numărului prim, noilor abonați, cari nu vor primi numărul din Ianuarie al Revistei, le vom socoti abonamentul pe anul curent 100 lei. Sau dacă totuși s'ar găsi care să trimită 120 lei, față de aceștia, ne vom revanșa în altă formă.

Abonamente de încurajare.

În mod deosebit mulțumim :

I. P. S. S. Păr. Dr. Vasile Suciu — Blaj
II. Doamne Elena Pop Hossu Longin
— Băsești. Domnului Dr. Teodor Stanca
— Aleșd cari și în acest an și-au răscumpărat abonamentul cu câte 300 lei.

Rugând pe Bunul Dumnezeu să le răsplătească însuși, îi asigurăm că și în viitor vom purta aceeași luptă pentru apărarea femeii române creștine de nenumărații dușmani suflatești, cari vreau să le răpească demnitatea feminină, conștiința și modestia creștină, dar mai ales curătenia sfântă, adevărat „crin” al virtuților feminine.

*

La Administrația Revistei au mai intrat următoarele sume :

Dna Maria Podariu, Camăr	120
Dna Mimy Barth, Iași	120
DI Ioan Jepure, Baia-Mare	120
R. D. Sălăgean Dumitru, Blaj	50
Dna Adela A. Ionel, Carei-Mare	100
Dna Văd. V. Mureșan, Zălau	100
Dna Cornelia Dragoș, Șimleu	50
DI Laurențiu Sima, Șimleu	100
Dra Felicia Pop, Ariniș	100
Dna Alexandrina Dr. Bude, Ileanda	100
Dna Silvia Longu, Bocin	160
Dna Eugenia Ghițiu, Fildu de sus	120
M. On. P. M. Popa, protopop, Reghin	120
Dra Elena Muntean, A. udul de sus	120
Dra O. Anca, Brăișor	120
Dna Valeria Orga, Cluj	120
Dra Octavia Corodeanu, Sighet	100
P. On. P. Teofil Hossu, Mîlaș	220
Dna Elena Dăianu, Alba-Iulia	60
Dna Floarea Bruchental, Porți	50
M. O. P. Prot. Gh. Podina, Almașul-Mare	120
P. C. SaP. Dr. Domenic Neculăeș, Oradea	100
Dra Sabina Candrea, Șimleu,	100
Dra Elisabeta Lie, Sebeș	100
Rdis. D. Dr. George Bob, canonic Baia-M.	120
Dra Livia Pop, Ormeniș	120
Dra Iuliana Gergely, Ghimeșfăget	120
Dra Bubița Pinteș, Lipău	100
Dra Virginia Andreșan, Aiud	240

(Continuare în numărul viitor.)

— „O perlă”. Vă mulțumim sincer. Rugați-vă pentru noi.

— Manuscrisele rămase nepublicate se vor tipări în numărul viitor.

